

Mojmír Staško

JASTRABI

Z TEHELNÉHO POĽA

We were proud when we saw a lot of our fans in Basel, our colors, flags, banners.
I had a goose skin. Unfortunately, we failed to win for them, but football also brings losses. I wish readers of this book to feel the nice story they offer.

Carles Rexach

Boli sme hrdí, keď sme v Bazileji videli to množstvo našich fanúšikov, naše farby, vlajky, transparenty. Mal som až husiu kožu. Žiaľ, zvíťaziť pre nich sa nám nepodarilo, ale futbal prináša aj prehry. Čitateľom tejto knihy želám, aby precítili pekný príbeh, ktorý ponúka.

Carles Rexach, vo finále PVP 1968/1968 útočník Barcelony

PRIAZNÍVCI FUTBALU,

POVZBUDZUJTE AJ NAĎALEJ VAŠE OBLÚBENÉ
MUŽSTVO A VYTVORTE NA TRIBÚNACH PRAVÚ
ŠPORTOVÚ ATMOSFÉRU BEZ NEBEZPEČNÝCH
VÝTRŽNOSTÍ, KTORE K FUTBALU NEPATRIA.
ABY FUTBAL OSTAL FUTBALOM,
FANÚŠIKOVIA A ŠPORTOVCI, DRŽTE SPOLU!

Horváth

ALEXANDER HORVÁTH

Priaznivci futbalu, povzbudzujte aj naďalej vaše obľúbené mužstvo a vytvorte na tribúnach pravú športovú atmosféru bez nebezpečných výtržností, ktoré k futbalu nepatria. Aby futbal ostal futbalom, fanúšikovia a športovci, držte spolu!

Alexander Horváth, vo finále PVP 1968/ 1968 obranca a kapitán Slovana

1. VÍŤAZSTVO V ČESKOSLOVENSKOM POHÁRI

Niekedy sa zlé obráti až na nečakane dobré. V sezóne 1965/ 1966 sa bratislavský Slovan trápil. Bojoval o záchranu vo federálnej lige. Fanúšikovia belasých si vydýchli štyri kolá pred koncom. Nie na Tehelnom poli, ale v Malackách, kde sa kvôli trestu muselo hrať proti VSS Košice. Slovan v exile vyhral 1:0 po Obertovej ďalekonosnej strele a oslavoval záchranu.

Konečná tabuľka nevyzerala až tak zle. Slovan skončil na 7. mieste vtedy štrnásťčlennej ligy. Na konte mal 25 bodov, ibaže Ostrava, ktorá vypadla, len o štyri menej.

Káder pritom mal svoju kvalitu. Tvorili ho brankári Schroj a Vencel, pričom ten druhý už bol brankárskou jednotkou. Aj v poli mali belasí k dispozícii mená, ktoré

Zľava tímový doktor profesor Pavel Handzo, tréner Jozef Čurgaly, vpravo Karol Jokl. Na ležadlách Jozef Obert a zakrytý Alexander Vencel.

boli známe, alebo ich futbalová sláva čakala. Adamec, Cvetler, Fillo, Horváth, Hrdlička, Hrivnák, Jokl, Medvid', Mutkovič, Obert, Popluhár, Urban, Vengloš... A v danom ročníku aj hokejovo – futbalový oboživelník Nedomanský. Pravda, slávne hokejové meno malo len jednu zápasovú čiarku.

Trojica trénerov Leopold „Jim“ Šťastný (1.–11. kolo), František Skyva (12.–13. kolo) a Jozef Čurgaly (14.–26. kolo) nedokázala tento futbalový stroj naladiť. Hoci ani v jej prípade sa o kvalitách pochybovať nedalo.

V nasledujúcom ročníku 1966/ 1967 prevzal tím Ivan Hucko. Mladý ambiciózny tréner popracoval na kondičných a technických stránkach. Výsledok bol zaujímavý. Slovan tentoraz bojoval so Spartou o titul. Získal o desať bodov viac ako v predchádzajúcej sezóne – dodajme, že sa hralo v dvojbodovom systéme. Rozdielové boli opäť štyri body. Ak v predchádzajúcej sezóne takýto rozdiel delil Slovan od miesta, z ktorého sa vypadávalo, teraz mu toľko chýbalo k titulu. Slovan mal 35 bodov, Sparta 39.

V ďalšej sezóne 1967/ 1968 skončil Slovan opäť druhý. Tentoraz ho predbehol Spartak Trnava, sezóna 1967/ 1968 patrila jej a historicky prvému titulu pre „bílých andelov“, ktorých tak Slovan, ako aj Trenčín naháňali márne. Fanúšikom na Slovensku sa však na konečnú tabuľku pozeralo príjemne – Trnava, Slovan, Trenčín, až tak Dukla Praha a potom hneď VSS Košice a Inter.

Zmeny bolo cítiť a vidieť. Najdôležitejšou v Slovane bol príchod Michala Vičana. V povojnových rokoch dlhoročný stopér ŠK Bratislava, Sokola Bratislava, NV Bratislava – jednoducho Slovana v rôznych názvových alternatívach – a zároveň reprezentant Československa. Po skončení aktívnej kariéry sa dal na trénerskú a v rokoch 1965 – 1967 pozdvihol úroveň trenčianskeho futbalu. Pod jeho vedením skončil v silnej federálnej lige dvakrát na skvelom 6. mieste (1965/ 1966, 1966/ 1967) a v ročníku 1967/ 1968 rúbal ešte vyššie. Ale „dorúbal“ už bez Michala Vičana. Toho oslovili funkcionári Slovana. O jeho ambícii trénovať raz milovaný Slovan sa všeobecne vedelo. Keď k 1. januáru 1968 nastúpil na trénerskú stoličku belasých, jeho túžba sa naplnila. Ambície ešte nie. A málokto by mohol predpokladať, že sa naplnia až tak...

V lige zatiaľ Slovan skončil druhý. Bodovo akoby symbolicky na úrovni Trenčína, ktorý Michal Vičan počas sezóny opustil.

Zásadný triumf

Slovan zabojoval na inom poli. Stal sa víťazom Československého pohára. Cez Iskru Partizánske (4:1), Baník Ostrava (4:1) a Vlašim (3:2) sa dostal do finále, v ktorom bola jeho súperom pražská Dukla.

Prvý zápas sa hral 5. júna 1968 v Prahe. Na Julisku prišlo pár stovák divákov. Dukla v priemernom zápase zvíťazila po góle Štrunca. Odveta sa hrala 26. júna 1968 na Tehelnom poli a do hľadiska prilákala 12 000 divákov.

Slovan nastúpil v zostave: Vencel – Ľ. Zlocha, Horváth, Popluhár, Mutkovič – Obert, Hrdlička – Cvetler, L. Móder, Jokl, Ján Čapkovič.

V zápase plnom nepresností a chýb skóroval Slovan v 25. minúte, keď rýchlu akciu Jána Čapkoviča po ľavej strane zakončil gólom Obert. Domáci mali viac z hry, dočkali sa hneď po prestávke, keď si Cvetler na malom priestore spracoval loptu a pohotovo vystrelil. Snahy Dukly boli márne, Slovan ju už do šancí nepúšťal.

Československý pohár vyhral v 60. rokoch tretíkrát, predtým sa mu to podarilo v rokoch 1962 a 1963. Práve spolu s Duklou sa stal najúspeš-

nejším tímom v súťaži v 60. rokoch. Čo bolo podstatné, na Slované sa začali prejavovať črty, ktoré mu chcel vdýchnuť tréner Michal Vičan. Mužstvo sa snažilo hrať rýchlo, priamočiaro, jednoducho, ale pritom moderne.

Michal Vičan, od januára 1968 tréner Slovana. V tom čase už nefajčil a jeho zverenci dostávali za cigaretku pokuty. Snímka je z roku 1966, keď bol ešte trénerom Trenčína.

SPOMIENKY PO ROKOCH

ALEXANDER VENCEL, vtedy brankár Slovana

„Prvý zápas v Prahe bol trochu mimo rámca, ktorý by si zaslúžilo finále súťaže. Bolo na ňom ani nie tisíc divákov. My sme zápas neodohrali vo veľkej forme. Dukla mala prevahu, hoci gól dala až po hodine hry. Dal ho Štrunc, pamätám si, že po takej skrumáži pred mojou bránou. Päť minút pred koncom išiel Obert sám na brankára Viktora, ale neskóroval. Potom sme mali ešte jednu šancu, konkrétne ju mal Jano Čapkovič, ale nevyužili sme ani tú. Dukla bola v tom zápase lepšia, zaslúžila si víťazstvo. Záujem v Bratislave bol omnoho väčší. Hrali sme veľmi dobre. Dali sme dva góly, ale ešte niekoľkokrát sme trafili

Karol Jokl v súboji s protihráčom z Dukly Praha.

Tým Slovana prijíma gratulácie po víťazstve v Československom pohári.

do žrde a dost' vychytil Viktor. Vojaci aj mali niekoľko sľubných akcií, ale musím povedať, že obrana na čele s Bimbom Popluhárom predtým mnou pracovala veľmi dobre. Po zápase sme mali čestné kolo a ľudia neustále tleskali. Boli nám vďační a my sme boli vďační im.“

ĽUDOVÍT CVETLER, vtedy útočník Slovana

„Vítazstvo nad Duklou znamenalo veľa. Získali sme cennú trofej a vybojovali si štart v Pohári víťazov pohárov. Čestné kolo, pri ktorom nám aplaudovali diváci, je stále peknou spomienkou. Aj to, že som v tom zápase dal gól.“

Na celkovo úspešnej sezóne sa podieľal káder: Alexander Vencel, Jozef Kontír, Marián Sedílek – Bohumil Bizoň, Ľudovít Cvetler, Ján Čapkovič, Jozef Čapkovič, Jozef Fillo, Alexander Horváth, Ivan Hrdlička, Vladimír Hrivnák, Karol Jokl, Ján Medviď, Ladislav Móder, Peter Mutkovič, Jozef Obert, Ján Popluhár, Jaroslav Šišolák, Jozef Tománek, Anton Urban, Ján Urban, Ľudovít Zlocha.

Tretinu tohto tímu tvorili niekdajší rovesníci z dorastu, ktorý pod vedením trénera Jozefa Čurgalyho získal aj titul majstra ČSSR...

Vítazstvo v Československom pohári Slovan posunulo do Pohára víťazov pohárov (PVP). Vtedajšia európska pohárová súťaž číslo 2 nebola pre Slovan neznámou. Z dovtedajších troch štartov v Európe išli dva práve na vrub PVP. V sezóne 1962/1963 najprv postúpil cez Lausanne (1:0, 1:1) a vypadol s Tottenhamom Hotspur (2:0, 0:6), neskorším víťazom daného ročníka PVP.

Hneď v ďalšej sezóne, v ročníku 1963/1964, postúpil Slovan najprv cez fínsky Helsingin Palloseura (8:1, 4:1), potom cez waleský Borough United (3:0, 1:0), aby sa opäť potkol na súperovi z Veľkej Británie – nad jeho sily bol Celtic Glasgow (0:1, 0:1).

Ročník 1968/1969 mal skončiť inak. Už leto 1968 akoby to chcelo signalizovať...

Dobrá príprava

V lete 1968 absolvoval Slovan dobrú prípravu. Už súčasťou pripomenutia si 50. výročia založenia klubu bol futbalový turnaj na Tehelnom poli v júli 1968. Zúčastnili sa ho dva kluby z ČSSR, Slovan Bratislava a Sparta Praha, a dva kluby zo zahraničia. Išlo o atraktívne značky v podobe Hamburgu a Ajaxu Amsterdam.

Hamburg skončil v bundesligovom ročníku 1967/1968 na 11. mieste, ale vybojoval si právo štartu v Pohári veľtržných miest, takže sa takisto chystal na pohárovú Európu.

Ajax sa v Holandsku stal majstrom, ligu vyhral s trojbodovým náskokom pred Feyenoordom a chystal sa na Európsky pohár majstrov.

Program turnaja bol rozdelený tak, aby sa tímy z ČSSR stretli so zahraničnými súpermi. Slovan najprv zdolal Hamburg (1:0) po strele Cvetlera. Michala Vičana

mohlo tešiť to, že belasí mali celý zápas proti silnému súperovi prevahu. Okrem gólu trafili trikrát do žrde a raz do brvna. Sparta zdolala v druhom zápase turnaja Ajax (2:1), aby na druhý deň porazila aj Hamburg (3:2). Slovan pri vytrvalom daždi ukončil turnaj víťazstvom nad Ajaxom (4:1) a lepším skóre pred Spartou sa stal víťazom turnaja. Po ňom sa rozlúčil s Jozefom Obertom a Antonom Urbanom, ktorí prestupovali do rakúskeho Wackeru Innsbruck.

Víťazstvo nad Ajaxom bolo zvlášť cenné. Na trávniku síce nebol slávny Johan Cruyff, ale inak na ňom nechýbali ostrieľané mená, ktoré mohli o necelý rok vidieť diváci na trnavskom štadióne v rámci semifinále EPM – brankár Bals, Suurbier, Vasovič, Hulshoff, Groot, Haan, Swart, Danielsson, Nuninga...

Ešte v lete 1968 mal Slovan ďalšiu medzinárodnú konfrontáciu v podobe tradičného Interpohára. V skupine B3 sa opäť stretol s Hamburgom (1:0, 5:4), švédskym Malmö FF (0:1, 2:1) a viedenským Wiener Sport – Clubom (3:1, 4:0). Slovan sa stal s piatimi víťazstvami suverénnym víťazom skupiny, za čo dostal tradičnú odmenu vo výške 10 000 CHF. Vo Viedni už za Slovan nastúpil aj Ján Zlocha, ktorý prestúpil z trnavského Spartaka, čím asi najviac potešil svojho otca.

O pár týždňov sa s trochu zmiešanými pocitmi všetci tešili na Pohár víťazov pohárov. Zmiešanými, pretože...

Situácia zo zápasu Slovan – Wiener Sport – Club (3:1).

2. POD PÁSMI SOVIETSKYCH TANKOV

Pohárovej európskej súťaže číslo 2 sa malo zúčastniť 27 klubov. Dvanásť z nich – 1. FC Kolín, West Bromwich Albion, Girondins Bordeaux, FC Den Haag, KF Partizani Tirana, FC Brugge, Dinamo Bukurešť, IFK Norrköping, FC Lugano, SFK Lyn Oslo, US Rumelange a RFK Bor – sa v PVP ocitli premiérovu, ostatní pätnásť – medzi nimi i bratislavský Slovan – už túto súťaž hrali.

Žreb 1. kola Pohára víťazov pohárov 1968/ 1969 prebehol 10. júla 1968. Pôvodné dvojice vyzerali takto: Altay Izmir – Górnik Zabrze, Girondins Bordeaux – Spartak Sofia, Raba Vasas ETO Győr – Lyn Oslo, Dinamo Bukurešť – 1.FC Kolín, Dinamo Moskva – Olympiakos Pireus, 1. FC Union Berlín – RFK Bor, Slovan Bratislava – KR Reykjavík. **„Hovoril som trénerovi Prešova Reimannovi, že aké my „máme“ šťastie, tak dostaneme poľského súpera. Som rád, že sme dostali Islandčanov, pretože to bude určite príjemnejší súper, hoci ho nepoznáme. Som rád, že naše mladé mužstvo nedostalo hneď v 1. kole ťažkého súpera. V 2. kole to bude určite ťažšie a ak by sme v ňom mali vypadnúť, tak radšej s ťažkým súperom,“** povedal Michal Vičan.

Zaujímavé je, že v niektorých československých médiách bolo mylne uvedené, že súperom Slovana je Fram Reykjavík.

Slovan mal teda cestovať na Island, ostrý súboj mal čakať na víťazov Rumunského pohára a Nemeckého pohára. Nakoniec bolo všetko inak. Podobne ako v prípade Spartaka Trnava v Európskom pohári majstrov, v ktorom sa mal stretnúť s Malmö FF a nakoniec hral s majstrom Rumunska, teda s úplne iným súperom.

Okolnosti sú známe a smutné. V stredu 21. augusta 1968 vpadli na územie Československa armády piatich štátov Varšavskej zmluvy.

SPOMIENKY PO ROKOCH

JÁN ČAPKOVIČ, vtedy útočník Slovana

„Vtedy som ešte býval v Petržalke. Zobudil nás tatko – vstávajte, je vojna, sú tu Rusi! O štvrtej... Pamätám si, že zvlášť zaujímavé to mal Šaňo Vencel, ktorý musel niekde unikať pred sovietskymi tankami. Samozrejme, že to bol pre nás šok. Boli to čudné dni. Pamätám si, ako sme trénovali a zrazu začala strelba. Aj s Mišom Vičanom sme rýchlo

EXTRA EXTRA EXTRA EXTRA

The Weather: Bay Area: Clear to light rain...
San Francisco Chronicle **FINAL**
 1968 Year No. 324 ***** WEDNESDAY, AUGUST 21, 1968 10 CENTS (48¢ GAYNIN 1111)

RUSS INVADE CZECHS

Soviet Armies Take Over In Swift, Surprise Move

Ike's Condition Still Critical
Johnson's High-Level Meeting
Plan for City Tax On All Paychecks
Watching Evolution In Action

Prague Protests, but Rules Out Resistance - Some Deaths Reported

Russia's Explanation For Action

What Czech Crisis Means

A Move by Democrats For 'Coalition of Doves'

National Guard Called To Protect Convention

Mimoriadne vydanie
 PROBLEMI VSETECH KRAN, SPORTE SA
Hlas ľudu
 DNEŠNÝ DŇ
 ORGÁN ZAPADOSLOVENSKEHO KV KSČ

Sme s vami, súdruhovia!

Všetkému ľudu republiky!

Vyhlasenie prezidenta republiky LUDVÍKA SVOBODU

Drahí spoluobčania!

V posledných hodinách vznikla v našej krajine zložitá situácia. V súčasnej chvíli vám nemôžem povedať viac k jej objasneniu. Ako prezident Československej socialistickej republiky sa k vám obraciam s plnou zodpovednosťou, ktorú som s prijatím tejto funkcie prevzal a naliehavo vás žiadam, aby ste zachovali plnú rozvahú a úplný kľud. Vo vedomí svojej občianskej zodpovednosti a v záujme našej republiky nedopúšťam, aby došlo k nepredložným akciam. Dôstojnosťou a disciplinovanosťou, ktorú ste preukázali v minulých dňoch, vyčkajte ďalšie kroky ústavných orgánov republiky.

Armádny generál LUDVÍK SVOBODA, prezident Československej socialistickej republiky

Výzva

Práha (DPA) — Včera dňa 20. augusta 1968 došlo k rýchlej a úplnej okupácii Československa vojakmi zväzov. Práha a ostatné mestá boli obsadené vojakmi zväzov. Všetky úradné budovy boli uzavreté. Všetky úradné budovy boli uzavreté. Všetky úradné budovy boli uzavreté.

Výzva
 Predsedníctva Zjednotenej krajiny výtara Komunistickej strany Slovenska

Včera 20. augusta bolo vyhlásené, že vojakovia zväzov sú v Bratislave a v ostatných mestách Slovenska. V Bratislave sa nachádzajú vojakovia zväzov. V Bratislave sa nachádzajú vojakovia zväzov. V Bratislave sa nachádzajú vojakovia zväzov.

Výzva
 V noci z 20. na 21. augusta prišli do Československa spojencové vojská Varšavskej zmluvy. Obraciam sa na všetkých občanov Slovenska, aby zachovali pokoj, rozvahú a zabezpečili normálny chod práce.

Apel Predsedníctva NZ

WEATHER
 Forecast for Western Part of Arizona: Partly B, Mostly B.

The Arizona Daily Star
 An Independent Newspaper Printing The News Impartially
 TUCSON, ARIZONA, WEDNESDAY MORNING, AUGUST 21, 1968

Satellites Also Join Occupation Forces

RUSSIANS INVADE CZECH BORDER

Citizens Urged Not To Resist Troop Advance

Czech Crisis At-A-Glance

Practice Makes Perfect

New Wave Of Attacks Launched

N. Korean Commando Raid Fails

North Viets Down 9 U.S. Helicopters

Tous les dirigeants tchèques ont disparu

ILS ONT ETE ENMENES VERS UNE DESTINATION INCONNUE

FRANCE-SOIR

PRAGUE: ÉNORMES RENFORTS RUSSES

● Un avion militaire atterrit dans la capitale ● Il y avait eu mercredi 4 morts, 185 blessés

Notre envoyé spécial Robert Clarke nous câble:

«J'ai vu les jeunes défilé dans les rues avec des drapeaux de deuil»

L'U.R.S.S. tente de rassurer les Tchécoslovaques

Il n'y aura pas de retour au régime Novotný

PRAGUE, jeudi 21. — Les jeunes gens ont défilé dans les rues de Prague avec des drapeaux de deuil. Ils ont défilé avec des drapeaux de deuil. Ils ont défilé avec des drapeaux de deuil.

PRAGUE, jeudi 21. — Les jeunes gens ont défilé dans les rues de Prague avec des drapeaux de deuil. Ils ont défilé avec des drapeaux de deuil. Ils ont défilé avec des drapeaux de deuil.

Vyhlasenie prezidenta republiky LUDVÍKA SVOBODU

Drahí spoluobčania!

V posledných hodinách vznikla v našej krajine zložitá situácia. V súčasnej chvíli vám nemôžem povedať viac k jej objasneniu. Ako prezident Československej socialistickej republiky sa k vám obraciam s plnou zodpovednosťou, ktorú som s prijatím tejto funkcie prevzal a naliehavo vás žiadam, aby ste zachovali plnú rozvahú a úplný kľud. Vo vedomí svojej občianskej zodpovednosti a v záujme našej republiky nedopúšťam, aby došlo k nepredložným akciam. Dôstojnosťou a disciplinovanosťou, ktorú ste preukázali v minulých dňoch, vyčkajte ďalšie kroky ústavných orgánov republiky.

Armádny generál Ludvík Svoboda, prezident Československej socialistickej republiky

21. august 1968 zarezonoval na celom svete. Všade sa písalo o agresii.

utekali do kabín. Raz som sa zas nevedel dostať do Petržalky, pretože bol obsadený most do nej. Bolo to tam, kde sa nachádzala tzv. remíza pre električky. Vojaci začali strieľať zvrchu, našťastie, nikoho nezabili. Mierili do miest, kde nikto nebol. Nebolo mi však všetko jedno, v tej chvíli som bol asi dvadsať metrov od streľby.“

JOZEF ČAPKOVIČ, vtedy stredopoliar Slovana

„Vtedy som išiel od frajerky, ktorá takisto bývala v Petržalke. A zrazu predou mnou hromada vojska, ktorá išla od Maďarska. Reku, čo je nejaké veľké cvičenie? Jeden z vojakov ma zastavil – vraj, kde je Bratislava? Tak som mu ukázal. Nevedel som, že nás práve idú obsadzovať. Prišiel som domov a lahol som si. Ráno o štvrtý nás tatko budil – chlapi, vstávajte, vojna bude! Rusi nás napadli! Ráno sme utekali do obchodu. Nakúpili sme mäso a zemiaky. Mali sme záhradku, takže zeleninu sme mali. Také hrozné to však nakoniec nebolo, že by sme nemali čo jesť. Ale keď som išiel na tréning, vojaci ma z Petržalky nechceli pustiť. Museli sme ísť spať. Bol som naštvaný na to, že nás Rusi obsadili. Dvadsať rokov do nás tlačili, čo dobré pre nás urobili a potom nás napadnúť?“

ALEXANDER VENCEL, vtedy brankár Slovana

„Vstup vojsk na územie Československa bol asi nielen pre mňa nečakaný. Hoci ja som mal možnosť vidieť náznaky invázie. Ale nevedomil som si, čo vlastne vidím.... Krátko predtým sme sa s rodinou vracali z južného Maďarska, kde sme boli na návšteve u príbuzných. Cestou späť sme videli obrovské množstvo vojenských konvojov. Nákladné autá, tanky, množstvo vojakov... Vôbec som si však nevedomoval, čo sa deje. Myslel som si,

Газета основана
5 мая 1912 года
В. И. ЛЕНИНЫМ

ПРАВДА

Орган Центрального Комитета КПСС
№ 234 [18281] ● Среда, 21 августа 1968 г. ● Цена 3 коп.

ЗАЯВЛЕНИЕ ТАСС

ТАСС уполномочен заявить, что партийные и государственные деятели Чехословацкой Социалистической Республики обратились к Советскому Союзу и другим союзным государствам с просьбой об оказании братскому чехословацкому народу неотложной помощи, включая помощь вооруженными силами. Это обращение вызвано угрозой, которая возникла существующему в Чехословакии социалистическому строю и установленной конституцией государственности со стороны контрреволюционных сил, вступивших в сговор с враждебными социализму внешними силами.

События в Чехословакии и вокруг нее были неоднократно предметом обмена мнениями руководителей братских социалистических стран, включая руководителей Чехословакии. Эти страны едины в том, что поддержка, укрепление и защита социалистических завоеваний народов является общим интернациональным долгом всех социалистических государств. Эта их общая позиция была торжественно провозглашена и в Братиславском заявлении.

Дальнейшее обострение обстановки в Чехословакии затрагивает жизненные интересы Советского Союза и других социалистических стран, интересы безопасности государств социалистического содружества. Угроза социалистическому строю в Чехословакии представляет собой вместе с тем угрозу устоям европейского мира.

Советское правительство и правительства союзных стран — Народной Республики Болгарии, Венгерской Народной Республики, Германской Демократической Республики, Польской Народной Республики, исходя из принципов нерасторжимой дружбы и сотрудничества и в соот-

ветствии с существующими договорными обязательствами, решили пойти навстречу упомянутой просьбе об оказании братскому чехословацкому народу необходимой помощи.

Это решение находится в полном соответствии с правом государств на индивидуальную и коллективную самооборону, предусмотренным в союзнических договорах, заключенных между братскими социалистическими странами. Оно отвечает также коренным интересам наших стран в отстаивании европейского мира против сил милитаризма, агрессии и реванша, не раз ввергавших народы Европы в войны.

Советские воинские подразделения вместе с воинскими подразделениями названных союзных стран 21 августа вступили на территорию Чехословакии. Они будут незамедлительно выведены из ЧССР, как только создавшаяся угроза завоевания социализма в Чехословакии, угроза безопасности стран социалистического содружества будет устранена и законные власти сочтут, что в дальнейшем пребывании там этих воинских подразделений нет необходимости.

Предпринимаемые действия не направлены против какого-либо государства и ни в какой мере не ущемляют чьих-либо государственных интересов. Они служат цели мира и продиктованы заботой о его укреплении.

Братские страны твердо и решительно противопоставляют любой угрозе извне свою нерушимую солидарность. Никому и никогда не будет позволено вырвать ни одного звена из содружества социалистических государств.

Sovietska Pravda si išla svoje – bratská pomoc.

Obrázky z československých miest boli podobné.

že ide o nejaké veľké vojenské cvičenie. Ani som sa nezamýšľal nad tým, akí vojaci to sú, či maďarskí alebo sovietski. Boli sme v Maďarsku, tak som, samozrejme, predpokladal, že maďarskí. Domov sme sa vrátili večer 20. augusta 1968. O šiestej hodine ráno zvonil telefón a na druhej strane linky sa ozval Karol Jokl. „Šaňo, spíte?“ – pýtal sa. „Samozrejme, že spíme. Veď čo by sme iné robili o šiestej ráno?“ odpovedal som zívajúc. On už taký rozospatý nebol. „Nevieš, čo sa deje? Pozri sa von na Bajkalskú a pusti si rádio“, povedal mi. Pustil som si rádio a z okna sa pozrel na Bajkalskú ulicu, kde už stáli tanky. Karol sa ma potom opýtal, aké máme doma potraviny. On rozmýšľal tak skvele ako na ihrisku. Úžasne, organizačne! Povedali sme si, čo máme my a čo majú oni. Keďže sme nevedeli, čo sa ešte stane, čo bude nasledovať, tak sme sa rozhodli, že ešte niečo dokúpime, kým sa dá. Rýchlo sme išli do jedného obchodu, v ktorom bol vedúcim náš známy. Nahádzali sme do košíka doslova všetko, čo nám práve prišlo pod ruku. Odchádzali sme preč mojím autom a podarilo sa nám ešte dostať k dnešnej prezidentskej záhrade. Cez námestie sa už ale nedalo prejsť. Zrazu som začul strelbu. Nejaký sovietsky vojak vystrelil niekoľko rán smerom na prezidentský palác. Rýchlo som zaradil spiatočku a cúval odtiaľ preč. Večer mi potom telefonoval známy komentátor Karol Polák a pýtal sa ma, čo som robil medzi tými vojakmi. Bol som prekvapený, kde čo videl. Sledoval správy v rakúskej televízii a tam videl moje auto. Zachytila ho totiž kamera rakúskej ORF. Keďže Karol vedel číslo môjho auta, ihneď ho spoznal.“

IVAN HRDLIČKA, vtedy stredopoliar Slovana

„Z domu ma poslali rýchlo niečo nakúpiť, išiel som na starej škodovke, ktorú som mal. Nahádzal som do nej, čo sa dalo. To vtedy asi robil každý, nik nevedel, čo bude.“

ALEXANDER HORVÁTH, vtedy obranca Slovana

„Ja som sa v ten deň veľmi dobre cítil v posteli. Dopoludnia o desiatej sme mali mať ľahší tréning. Zrazu mi zvonil telefón, bola to moja manželka. Do telefónu kričala – prosím ťa, príď hneď po mňa! Pozri sa z okna, čo sa deje! Ja som bol ešte taký rozospatý – veď čo sa deje? Len sa pozri! Pozrel som sa na Bajkalskú, na ktorú sme mali okno zo spálne. A tam samé tanky, plno vojakov. Opýtal som sa manželky, pretože som to stále nechápal – to sú manévry alebo čo? Nie, žiadne manévry – príď po mňa, lebo sa veľmi bojím. Tak som potom kľučkoval pomedzi tanky a dobehol po manželku. Trasúcu som ju priviedol domov. Potom som telefonoval na štadión, čo s tým tréningom. Povedali mi, že mám prísť, že tréning bude. Tak som išiel a aj sme trénovali. Okolo štadióna bolo plno vojakov.“

JOZEF FILLO, vtedy obranca Slovana

„Býval som v strede Bratislavy na Panskej. O polnoci bola v rádiu nejaká relácia, že nás obsadili Rusi. My sme si mysleli, že to je nejaká hra. Potom sme sa išli pozrieť von a videli sme to. Bolo to niečo neuveriteľné. Keďže sme bývali v strede mesta, tak sa nás to týkalo aj na druhý deň. Aj na tretí, pretože sme boli na mieste, kde sa strieľalo. Pamätám si aj na jeden tréning a na to, ako odniekiaľ začali lietat guľky na tréningový štadión. Bola tam taká plechová búda a do nej zrazu začali ťukať guľky. Tak sme utekali. Bol som veľmi sklamaný. Vyzeralo to tak, že sa to uvoľní, veď v 68. roku sa aj uvoľňovalo a nakoniec sa to celé ešte pritvrdilo. Ja som mal sestru na Západe a mal som problémy dostať sa von.“

Československo opúšťalo množstvo ľudí.

Na celom svete sa uskutočňovali manifestácie na podporu Československa. Táto bola 22. augusta 1968 v Bazileji. Teda v meste, ktoré o deväť mesiacov slovanistom prirástlo k srdcu.

Zľava Ľudovít Cvetler, Ján Popluhár, Alexander Vencel, Ivan Hrdlička, Alexander Horváth a Karol Jokl. Augustové udalosti v roku 1968 prežívali aj oni dramaticky. Táto fotografia vznikla na jeseň 1967 po tom, čo bola zo Slovana do reprezentácie Československa nominovaná práve táto päťica hráčov.

PETER MUTKOVIČ, vtedy obranca Slovana

„Rusi vtedy začali na Námestí SNP strieľať na vežu. To nebolo zo samopalov, bolo to niečo väčšie. Strely odtiaľ dopadali až k nášmu tréningovému ihrisku na Bajkalskej. Búchali do toho vlnitého plechu. Chalani, rýchlo utekajte dole! – kričal Mišo Vičan.“

BOHUMIL BIZOŇ, vtedy útočník Slovana

„V ten deň som bol u kamaráta na internáte na Bernolákovej. Večer predtým sme boli na pive. Ráno ma kamarát zobudil, vystrašil som sa – čo som zaspal do školy? Vtedy som bol študentom FTVŠ. Kamarát už počúval rádio. Otvorili sme okno a na Radlinského stáli tanky, jeden vedľa druhého. Bolo to pre nás niečo strašné. Na druhý deň po invázii sme boli na námestí, kde začali strieľať zo štvorhlavňového guľometu. Pohádzali sme sa na zem, potom sme tam už radšej nešli. Keď sme zas trénovali na Tehelnom poli a začali nad ním krúžiť helikoptéry, utekali sme sa schovať do kabín.“

Reagovala i UEFA, presnejšie, Výkonný výbor UEFA, a 30. augusta 1968 sa prežrebovali tie dvojice, v ktorých proti sebe stáli tímy zo socialistického tábora a Západu. „Niet sporu, že UEFA viedla myšlienka momentálnej politickej situácie a partnerov prispôsobila s veľmi jemným citom pre súčasnosť,“ kvitoval v športe verdikt UEFA novinár Ján Novák.

Sovietske Dinamo Moskva sa tak malo stretnúť s východonemeckým 1.FC Union Berlín, rumunský klub Dinamo Bukurešť s maďarským tímom Raba Vasas ETO Győr, bulharský Spartak Sofia s poľským Górnikom Zabrze a Slovan s juhoslovanským RFK Bor. **„Nepovažujem zmenu za šťastný ťah. Keby sme sa pozerali len na finančný efekt, mohol by som byť spokojný, lebo Bor pritiahne viac obecnstva ako Reykjavík – ale zo športového hľadiska?“** povedal pre Šport tréner Slovana Michal Vičan. **„Morálne nám UEFA pomohla, ale z hľadiska športového?“** dupľoval Vičan.

Neprijemný súper

Juhoslovanský súper bol neprijemný. **„Vieme, že sa nám ťažšie hrá proti disciplinovaným a dobre trénovaným futbalistom východnej Európy ako proti mužstvám zo Západu,“** dodal Michal Vičan.

Mimochodom, ak by ostal žreb nezmenený a Slovanu by ako súper ostal KR Reykjavík, je možné, že oba zápasy by sa hrali na Tehelnom poli v Bratislave. Šéfstvo islandského klubu totiž hneď ponúklo možnosť, že by sa Islandania vzdali výhody domáceho prostredia...

Tento istý postup ako v PVP zvolila UEFA aj v Európskom pohári majstrov a v Pohári veľtržných miest, predchodcov Ligy majstrov a Pohára UEFA. V EPM namiesto tímu Malmö FF čakala na Trnavu neprijemnejšia Steaua Bukurešť. Mimochodom, Malmö už mali Trnavčania odpozorovaný práve zo zápasu na Tehelnom poli, kde sa v rámci Interpohára švédsky tím predstavil ako súper Slovana...

Ladislav Grüner, známy novinár, v Športe dodal: **„Je nesporné, že na prežrebovanie oboch hlavných oddielových súťaží naše mužstvá doplatili. Spartak Trnava sa stretne nie so švédskym, ale s rumunským majstrom a Slovan namiesto islandských rybárov, amatérov z Reykjavíku, narazí na finalistu Juho-slovanského pohára RFK Bor, teda profesionálov a poloprofesionálov.“**

SPOMIENKY PO ROKOCH

ALEXANDER HORVÁTH, vtedy obranca Slovana

„Pôvodne nám vyžrebovali Islandčanov, potom ich zamenili za Juho-slovanov. Tých sme vôbec nepoznali, čo nám hovoril nejaký Bor?“

ĽUDOVÍT CVETLER, vtedy útočník Slovana

„Ja si na to, že sme mali mať Islandčanov, ani nepamätám. Myslím si, že som to neregistroval ani vtedy.“

BOHUMIL BIZOŇ, vtedy útočník Slovana

„To, že sme mali vyžrebovaný Reykjavík, som vedel. Tešil som sa. Ani nie na Island, ale na to, že možno zažijem niečo nové. Hovorím možno, pretože som mal devätnásť rokov.“

JÁN ČAPKOVIČ, vtedy útočník Slovana

„My sme z toho, že hráme proti Boru, neboli nadšení. Radšej sme hrali proti západným Nemcom či Francúzom. Tých sme porážali, v tom období trebárs Hamburg či Aachen. Ale ak sa nám proti niekomu nehralo dobre, tak to bolo práve proti východným Nemcom, Bulharom či Juhoslovanom.“

Kluby a federácie zo ZSSR, NDR, Maďarska, Poľska a Bulharska – asi nielen zhodou okolností zástupcovia tých krajín, ktoré boli v augustovej invázii v pozícii agresorov – dávali najavo nesúhlasný postoj najhlasnejšie. Olej do ohňa sa prilieval aj inde. Zaujímavé bolo, že z Pohára veľtržných miest kluby z Poľska, Maďarska či NDR neodstupovali. Zato dánsky BK Kodaň odmietol vycestovať do NDR a nastúpiť proti Lokomotive Lipsko.

Kým federácie zo spomínaných socialistických krajín vyvíjali nátlak na UEFA a v ich médiách zaznievali ostré tóny, trpezlivosť došla aj vo vedení UEFA. **„Druhý žreb jednoducho ostane v platnosti!“** vyhlásil 9. septembra 1968 švajčiarsky prezident UEFA Gustav Wiederkehr.

Odpoveď prišla o päť dní. **„Ide o opakované flagrantné porušenie článku 2 Ústavy Európskej futbalovej únie (UEFA) a Medzinárodnej federácie futbalových federácií (FIFA) a nechutné rozhodnutie o „prekreslení“ európskych futbalových súťaží, čo nie je nič iné, ako pokus zatiahnuť reakčné politické**

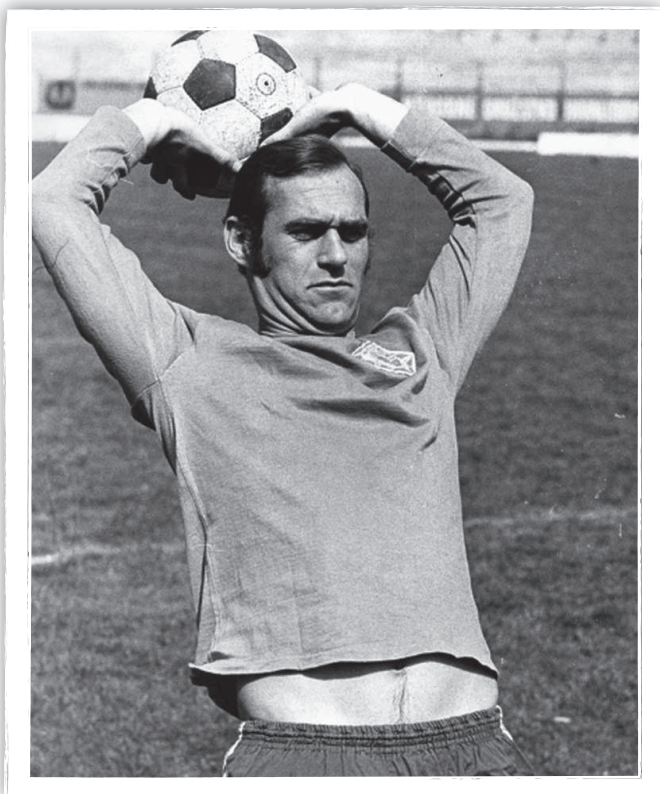
WIEDERKEHR O DŔSLEDKOCH ODRIEKNUTIA ŬČASTI

UEFA trvá na „prežrebovaní“

V stredu 18. septembra má byť prvé kolo futbalovej súťaže riadené UEFA – Pohár majstrov a Pohár pohárov. Ako je známe, UEFA po augustových udalostiach v Československu obe súťaže prežrebovala tak, aby sa nestretli mužstvá východnej a západnej Európy. Vyvolalo to protesty klubov a zväzov východoeurópskych štátov a Francúzska, ale UEFA trvá na novom vyžrebovaní. V dôsledku toho kluby Poľska, Maďarska, Bulharska a NDR zo súťaží vystúpili. Kancelária UEFA oznámila v pondelok program stretnutí tohto týždňa.

Aký vývoj futbalu?

Rozhodnutie UEFA z hľadiska športu • Čo hovorí tréner Slovana? • Kedy bude možný styk? • Rozdelenie na dve zóny?

K pilierom vtedajšieho Slovana patrila Alexander Horváth.

tendencie do medzinárodného športu,“ uviedlo 14. septembra 1968 v otvorenom liste vedenie sovietskeho futbalového zväzu. **„Futbalová federácia ZSSR a športová verejnosť Sovietskeho zväzu vyjadrujú svoj dôrazný protest a vyhlasujú, že sovietske futbalové kluby Dynamo Kyjev a Dinamo Moskva sa odmietajú zúčastniť týchto dvoch turnajov. Futbalová federácia ZSSR kladie všetku zodpovednosť za dôsledky hanebnému rozhodnutiu UEFA, ktoré nahradilo princípy športovej spolupráce zlovestnými machináciami,“** pokračovalo vyhlásenie.

Soviety hrozbu naplnili, navyše, hneď sa začali žhaviť linky do sú-

družských krajín s rovnakou požiadavkou odstúpenia.

Výsledok? Z Európskeho pohára majstrov odstúpili Dynamo Kyjev, Ruch Chorzow, Ferencváros Budapešť, FC Carl Zeiss Jena i Levski Sofia, z Pohára víťazov pohárov Raba Vasas ETO Győr, Spartak Sofia, 1.FC Union Berlín, Górník Zabrze a Dinamo Moskva.

Rumunsko, Československo, Juhoslávia a aj Albánsko, hoci to sa v socialistickom tábore držalo bokom, svojich zástupcov v Pohári víťazov pohárov nechali.

Aj vďaka tomu sa zrodil jeden z najkrajších príbehov v histórii belasých. Ak by na ÚV ČSSTV prevládli tlaky, ktoré hovorili o nasledovaní súdruhov z Moskvy, Varšavy a Budapešti, nádherný triumf v Pohári víťazov pohárov by sa neoslavoval.

Pár noviniek v tom pre slovenský futbal legendárnom ročníku európskych pohárov nebolo politických.

UEFA do ročníka 1968/ 1969 zaviedla vo svojich klubových súťažiach nové pravidlá. Bolo povolené striedať v každom zápase dvoch hráčov. Gól dosiahnutý na ihrisku súpera mal v princípe hodnotu dvoch, takže sa postupovalo vďaka vyššiemu počtu gólov u súpera a nehral sa už tretí rozhodujúci zápas. Európska federácia toto pravidlo pokusne zaviedla už do 1. kola EPM v ročníku 1967/ 1968, o rok neskôr ho už rozšírila na všetky kolá. Nemalo ešte súčasnú podobu, pretože napríklad góly dosiahnuté v predĺžení sa doňho nerátali – pravidlo platilo len pre 90 minút regulárneho hracieho času.

3. Z MEDENEJ BANE VYFÁRALI

Bol to pre jeden provinčný juhoslovanský klub veľký deň, keď sa 22. mája 1968 v Belehrade uskutočnilo Finále Pohára Maršála Tita (Kupa Maršala Tita). Pod takým názvom sa hral v 60. rokoch Juhoslovanský pohár. V spomínaný deň sa v Belehrade stretol Dávid s Goliášom. Tým skromným a menším boli hráči RFK Bor, provinčného klubu bez výrazného úspechu. Goliášom zas Crvena zvezda Belehrad, veľká značka juhoslovanského a srbského futbalu. Tento zápas biblickou pointou neskončil. V 2. polčase už Crvena zvezda mužstvo z vidieka zomlela. Výsledok 7:0 tím Boru bolel. Ale samotná prehra až tak nie.

Keďže Crvena zvezda sa stala majstrom krajiny, podľa vtedajších pravidiel ako porazený finalista smeroval RFK Bor do Pohára víťazov pohárov. V sezóne 1967/1968 sa stal Bor víťazom jednej z dvoch skupín v druhej lige. Postupoval tak do najvyššej súťaže v Juhoslávii a zároveň aj ako čerstvý nováčik do pohárovej Európy.

V Pohári víťazov pohárov mu žreb najprv prideliť 1. FC Union Berlín. Ale potom nasledovalo premiešanie párov 1. kola PVP a Bor stál zrazu v ceste bratislavskému Slovanu.

Nebol to ľahký súper. RFK Bor vznikol v roku 1919 pod názvom ASB Bor. „**Je to rovesník Slovana a je jedným z najstarších juhoslovanských klubov. V lige sú teraz staršie iba dva, Hajduk Split (1911) a Vojvodina Novi Sad (1914),**“ upozornil Šport.

Faktom je, že nasledujúcich štyridsať rokov po vzniku sa ale Bor nedostal vyššie ako do tretej ligy. Po 2. svetovej vojne hral pod názvom FK Bor priemerne. Začiatkom 60. rokov sa zmenil jeho názov na RFK Bor. Zásadné bolo písmeno R – pochádzalo zo slova Rudarski, teda banícky. Futbalový klub zobrali pod svoj patronát bane na ťažbu medi – inak jedny z najväčších v Európe – a bolo to cítiť. Najväčší nádych zažil klub práve v 60. rokoch. V roku 1963 sa dostal do 2. ligy, v sezóne 1967/1968 ju vyhral a až do roku 1974 bol medzi elitou. Hodnotilo sa to ako veľká zásluha trénera Radojicu Radonjiča, ktorý v tíme zaviedol tvrdú disciplínu. Štyroch hráčov, ktorí ju podľa neho kazili, z tímu vyrazil spôsobom, ktorý vzbudil veľkú pozornosť aj v Juhoslávii. Spravil to totiž doslova na hodinu.

V novej sezóne a aj proti Slovanu už mužstvo kormidloval Marcel Žigante, v juhoslovanských pomeroch známy odborník. Radojica Radojičić totiž klub opustil po tom, čo dostal ponuku, aká sa neodmieta – trénera úspešného druholigistu oslovila rovno reprezentácia Tuniska.

Pred finálovým zápasom o Pohár maršála Tita – výmena vlajok medzi kapitánom RFK Bor Pavom Rajznerom a kapitánom Crvene zvezdy Draganom Džajićom.

RFK Bor - súper Slovana v 1. kole Pohára víťazov pohárov. V hornom rade zľava Rajzner, Hajdukovič, Rankovič, Periši, Radulovič, Živanovič, v dolnom rade zľava T. Petrovič, Sopič, Šorban, Tomič a Paulinc.

Žigante udržal kostru tímu pohromade, ba ešte ho trochu posilnil. Sponzorské bane totiž prudko zvýšili financie, ktoré vkladali do RFK Bor. Druholigovú sezónu odohral s rozpočtom 126 miliónov dinárov, na ročník 1968/ 1969 mal rozpočet 180 miliónov. Okrem toho sa 50 miliónov dinárov investovalo do zvýšenia kapacity štadióna z 12 000 na 15 000 miest. Bane na to mali. Ročná produkcia medi z baní v Bore bola 100 tisíc ton medi, ktorá sa vtedy na svetových trhoch predávala za 1700 USD za jednu tonu.

Aj preto bolo samozrejmosťou, že všetci hráči RFK Bor mali popridelované byty a niektorí z nich dostali od klubu služobné autá. O niečo takom mohli slovanisti snívať.

Prerušená liga

V Československu sa po invázii vojsk Varšavskej zmluvy liga po dvoch odohraných kolách prerušila. Hralo sa až v polovici septembra 1968. V piatok 13. septembra 1968 otvoril program 3. kola zápas Slavia – Trnava (1:2), v sobotu 14. septembra 1968 pokračovalo kolo ďalšími zápasmi. Slovan sa predstavil v Banskej Bystrici, kde sa tamojšia Dukla hotovala na veľký sviatok. Ligovú súťaž okúsila premiérovo, na súpera s veľkým menom si trúfala a tešila sa naň.

Slovan mal výborný nástup, už v 12. minúte po vlastnom góle Chovana a ukážkovej strele Horvátha z 25 metrov vyhrával 2:0. Zápas nakoniec skončil jeho vydretým víťazstvom 2:1, keď za Duklu korigoval skóre Ladislav Petráš, ktorý v nej bol vtedy na vojenčine.

Po troch kolách mal Slovan na konte po troch víťazstvách šesť bodov, skóre 10:2 a bol lídrom tabuľky pred trnavským Spartakom. Ten po odchode Antona Malatinského do Admiry Viedeň trénoval práve niekdajší kormidelník Slovana Ján Hucko.

Zápas Slovan – RFK Bor sa hral v stredu 18. septembra 1968. Hostia nevedeli, či cestovať alebo nie. V Juhoslávii mali v čerstvej pamäti príklad Crvenej zvezdy Belehrad, ktorá pricestovala do Trnavy na finálový zápas Stredoeurópskeho pohára. Smola, hrať sa mal 21. augusta 1968. Samozrejme, nehral sa a Juhoslovania dokonca nesmeli vyjsť z útrob hotela Karpaty, pretože v Trnave bol vyhlásený zákaz vychádzania. A tak aspoň vo vestibule rozdávali autogramy...

Deň pred zápasom zavládol smútok u Zlochovcov. Otec Jána a Ľudovíta, vášnivý slovanista, sa síce dočkal toho, ako sa ich cesty opäť spojili v Slovane, ale veľkého triumfu nie. Zomrel vo veku 56 rokov práve pred stretnutím s RFK Bor, teda ešte na začiatku veľkej cesty Slovana za veľkým víťazstvom v PVP.

Hostia z Juhoslávie docestovali do Bratislavy skromne, hoci vzhľadom na dve víťazstvá v troch kolách vtedy kvalitnej juhoslovanskej ligy sa tak tváriť nemuseli. **„Slovan je favoritom. Je to skúsené a medzinárodne ostrieľané mužstvo. My**

sme na medzinárodnej scéne nováčikom. Ešte len začíname. O Slované sme toho dosť čítali. Niekoľkých hráčov – Jokla, Popluhára či Horvátha – sme videli v medzištátnom zápase s Južosláviou. Popluhárove kvality sú všeobecne známe, je to výborný hráč,” povedal kapitán RFK Bor Pava Rajzner.

Rozdiel triedy

Proti Boru nastúpil Slovan pred 8 000 divákmi v zostave: Vencel – Mutkovič, Ľ. Zlocha, Horváth, J. Zlocha – Hrdlička, Sokol – Cvetler, L. Móder, Jokl, Ján Čapkovič. Popluhár, ktorého Rajzner spomínal, nehral kvôli zraneniu, a tak pozíciu šéfa obrany prevzal Horváth. Hostia dobre bránili, avšak využívali každú šancu na útok. Predvádzali všetky pozitívne znaky juhoslovanskej školy – dobre a efektne vykrývali priestor, hrali tvrdo, okamžite napádali hráčov, ktorí mali loptu. Slovan akoby takýto úvod zaskočil. Hráči si prihrávali do šírky, v ofenzíve chýbal pohyb. Prvú väčšiu šancu v zápase mali hostia. Po prihrávke Mitroviča strieľal Pogarčič, ale Ven-

Podanie rúk kapitánov Slovana a Boru – Alexander Horváth (vľavo) a Pava Rajzner.

Zo zápasu Slovan – Bor. Brankár hostí Hajdukovič zasahuje pri vysokom centri.

cel dobre zasiahol. O sedem minút sa delovkou predviedol Ľudovít Zlocha, strelou z 25 metrov ňou opečiatkoval žrd'. V 32. minúte mohli hostia skórovať, ale Vencel skvele vychytal samostatný nájazd Mitroviča. Potom Hajdukoviča v bráne Boru otestovali nebezpečné strely Hrdličku a Ladislava Módera. V 2. polčase už prišiel nástup Slovana. Zrýchlila sa najmä hra v strede poľa, kde skvele pracoval Hrdlička. Po jeho výbornej prihrávke trafil do opačného rohu Cvetler a Slovan vyhrával. Na Juhoslovanov zapôsobil gól v ich sieti ako studená sprcha. Prestali hrať to, s čím sa predvádzali v 1. polčase.

Začali hrať na kratšie prihrávky, špekulovať, spomaľovať hru. V konečnom dôsledku to však hralo do karát Slovanu. A ten to využíval. Ťažisko hry sa posunulo pred šestnástku Boru, do útoku sa už hostia nedostávali. V 75. minúte Cvetler po trme – vrme pred bránou Boru skóroval druhýkrát, v 80. minúte hodil Ján Zlocha aut až na päťku a Jokl krásne prehodil Hajdukoviča. Záverečná desaťminútovka priniesla nervozitu, ktorú rozhodca Marshall z Rakúska nevedel potlačiť. **„Sme spokojní. Vyhrali sme o tri góly, čo je výsledok, ktorý proti kvalitnému súperovi berieme,“** povedal tréner Slovana Michal Vičan. Tréner RFK Bor Marcel

Žigante to isté povedať nemohol: „Je to vysoká prehra, ale zaslúžili sme si za pasivitu po prvom góle, ktorý sme dostali. V prvom polčase sme hrali omnoho lepšie ako v druhom. Dúfali sme, že tu dosiahneme lepší výsledok. V pohároch je prehra 0:3 u súpera jasná, ale v odvetnom zápase sa pokúsime ešte niečo urobiť. Slovan má však veľmi skúsené mužstvo, ukázal to aj teraz,“ povedal Žigante.

SPOMIENKY PO ROKOCH

ALEXANDER VENCEL, vtedy brankár Slovana

„Doma sme nad Borom vyhrali 3:0 a položili základ nášho postupu. Ten mal byť cez papierovo ľahšieho súpera samozrejmy, ale nebol. Ešte v prvom polčase na mňa išiel až od polovice sám jeden hráč hostí. Chcel ma obísť, ale nepodarilo sa mu to.“

ĽUDOVÍT CVETLER, vtedy útočník Slovana

„Bolo dobré, že sme Boru dali doma tri góly. Ja som dal dva, ale to nebolo podstatné. Dôležité bolo jasné víťazstvo.“

MILAN SOKOL, vtedy stredopoliar Slovana

„Hoci sme vyhrali 3:0, nebol to ľahký zápas. Juhoslovanská škola mala svoju kvalitu. Ale my sme v tom zápase hrali fakt dobre.“

ALEXANDER HORVÁTH, vtedy obranca Slovana

„Ako som spomínal, Bor sme nepoznali a nikdy sme o ňom nepočuli. Poznali sme Crvenu zvezdu, Partizan, Vojvodinu, Dinamo Záhreb – ale Bor? Keď nastúpili na Tehelnom poli, ešte sme si ich obzerali, čo sú to vlastne zač. Ale keď začali hrať, zistili sme, že sú to výborní futbalisti. Mali smolu, že sme vtedy boli vo forme a že sme v domácom zápase zahrli dobre. Vyhrali sme 3:0.“

Nasledovala reprezentačná pauza, počas ktorej tím ČSSR zdolal v Kodani Dánsko rozdielom triedy (3:0). Na konci septembra 1968 prišiel rad na 4. kolo domácej ligy. Slovan sa v nedeľu 30. septembra 1968 predstavil v Ostrave na trávniku Baníka, vtedy 3. tímu tabuľky. Remíza 1:1, pri ktorej Ján Čapkovič vyrovnával v 2. polčase, sa vnímala pozitívne, hoci Slovan sa ocitol na 2. mieste tabuľky, keďže Trnava doma porazila Duklu. Horšie bolo niečo iné – Alexander Vencel sa zranil.

Zápas RFK Bor – Slovan sa hral v stredu 2. októbra 1968, úvodný výkop bol plánovaný na 15.30 h. Bolo zrejmé, že odvetný duel bude náročným sústom. Slovanisti vedeli, že ich nečaká nič ľahké. Bolo príznačné, že RFK v domácom prostredí perie nepúšťal. Malý príklad – Partizan Belehrad na jeho pôde nikdy nevyhral. Odohral na nej šesť zápasov, dvakrát prehral, štyrikrát remizoval. Slovanu chýbal zranený Alexander Vencel, čo bol zásah do tímu, hoci tréner Michal Vičan sa tváril naoko pokojne a dodával, že Jozefovi Kontírovi v bráne Slovana verí. Dodajme, že brankárskou dvojkom, ktorá cestovala s tímom, bol 18 – ročný Miroslav Kovařík.

Jozef Kontír v akcii. Pri zranení Alexandra Vencela vládli isté obavy, či náročný zápas zvládne. Zvládol.

Tím Slovana: v hornom rade zľava Ľudovít Zlocha, Vladimír Hrivnák, Ján Čapkovič, Karol Jokl, Ján Zlocha, Ladislav Móder, Jozef Čapkovič. V dolnom rade zľava Ivan Hrdlička, Alexander Vencel, Ľudovít Cvetler, Peter Mutkovič, Jozef Kontír a Alexander Horváth.

SPOMIENKY PO ROKOCH

ALEXANDER VENCEL, vtedy brankár Slovana

„Štyri dni pred odvetným zápasom sme hrali ligový v Ostrave. Remizovali sme 1:1. Desať minút pred koncom zápasu som sa nešťastne zranil po súboji s Bartalským, ktorý mi v tom zápase dal gól. Ošetrili ma a neodišiel som z ihriska, ale po zápase mi zašívali koleno tak, že som tam mal šesť šticov. S tým som do Boru cestovať nemohol, takže do brány musel Jožo Kontír.“

JOZEF KONTÍR, vtedy brankár Slovana

„Aj som sa obával, aj nie. Samozrejme, bola to zodpovednosť. Ja som si v lete dobre zachytil, pretože v Interpohári ma dával tréner Vičan do brány. Chytil som proti Malmö či Sport – Clubu Viedeň. Spoluhráči sa smiali, že nechytám ligu, ale medzinárodné zápasy. Samozrejme, chytil som vtedy, keď Šaňo Vencel nemohol. A to bolo málokedy.“

Horšie to bolo s cestovaním. Až 28 hodín cestovania vlakom mužstvu nepomohlo. Bor leží v blízkosti Nišu, takmer až na bulharsko – rumunskom pohraničí. Vtedy to bolo 35 – tisícové mesto a zápas so Slovanom bol v ňom udalosťou roka.

Hráči RFK sľubovali v domácom prostredí revanš. Vo svojom zápase v rámci ligy remizovali v Mostare so silným Veležom 0:0 a držali sa na 11. mieste ligovej tabuľky.

Tribúna na štadióne RFK Bor. Oslnivo nepôsobila.

Vzhľadom na to, že v 16 – člennej lige nemali inú ambíciu ako udržať sa, boli ich výsledky povzbudivé. Aj pohľad na tabuľku bol celkom príjemný. „**Sme hneď za Crvenou zvezdou. Kto by to povedal?**“ zdravil slovenských novinárov Pava Rajzner, ktorý si ich tváre pamätal ešte z rozhovorov pri prvom zápase. Samozrejme, znelo to dobre, hoci Crvena zvezda vtedy bola až na 10. mieste...

Na Gradskom štadióne v Bore sa tiesnili tisícky divákov. Vtedajšie pramene vychádzali z oficiálnej kapacity a hovorili o 12 – 15 000 divákoch. V súčasnosti aj FK Bor uvádza, že na štadióne sa tlačilo 20 000 divákov a že to bola najvyššia návšteva v histórii. Ľudia boli aj na stromoch okolo štadióna. Šport vo svojom referáte uviedol, že v hľadisku bolo 3000 ľudí, iné zdroje uvádzali päťnásobok.

SPOMIENKY PO ROKOCH

JOZEF KONTÍR, vtedy brankár Slovana

„Pred výjazdom do Boru sme boli na menšom turné vo Švajčiarsku. Bez reprezentantov, tí mali povinnosti. Hrali sme proti Luganu, Sionu i Bellinzone. Chytil som dobre, ale v poslednom zápase proti Bellinzone som pustil veľmi lacný gól. Zneistel som, či sa to neodzrkadlí a či ma do Boru zoberú.“

IVAN HRDLIČKA, vtedy stredopoliar Slovana

„Doma sme s Borom vyhrali ľahko 3:0 a vyzeralo to tak, že by sme mali cez juhoslovanský tím prejsť bez problémov. Ale už cesta tam bola kadejaká. Cestovali sme 28 hodín vlakom, prestupovali sme v Budapešti. Docestovali sme v noci a bolo to jednoducho únavné cestovanie.“

JÁN ČAPKOVIČ, vtedy útočník Slovana

„Doma sme s juhoslovanským tímom vyhrali rozdielom triedy 3:0. Mohli sme aj vyššie, vyzeralo to na ľahký postup. Ťažká bola už cesta vlakom. Ale veselá.“

LUDOVÍT CVETLER, vtedy útočník Slovana

„Cesta do Boru bola nekonečne dlhá. Docestovali sme tam deň pred zápasom. Vlastne večer, pretože bolo desať hodín. Dali sme si už len niečo ľahšie na večeru a išli sme spať. Tréning sme mali až ráno, popoludní už bol zápas.“

JOZEF ČAPKOVIČ, vtedy stredopoliar Slovana

„Cesta do Boru bola hrozná. Hrali sme v Ostrave, docestovali z nej vlakom a prespali v Club Hoteli pri Tehelnom poli. Ráno sme vyrazili na cestu. Išli sme 28 hodín vlakom! Slovan vtedy nemal na to, aby sme išli letecky. Do Boru sme už docestovali autobusom. Dorazili sme unavení ako psi. V tom autobuse nás mali na starosti dvaja delegáti – domáci Jugoši. Boli sme unavení, nervózni a robili sme im zle. Možno päť kilometrov pred Borom vystúpili a išli pešo.“

JÁN ČAPKOVIČ, vtedy útočník Slovana

„Ja si myslím, že vystúpili preto, lebo v tom autobuse sa už nedalo vydržať. Taký smrad tam bol. Celodenná strava bola len saláma Slatina a chlieb. U niektorých pánov futbalistov sa to prejavilo na „vetroch“. Tí dvaja vystúpili s veľkým nadávaním.“

JOZEF ČAPKOVIČ, vtedy stredopoliar Slovana

„Pravda je, že keby niekto v tom autobuse škrtol zápalkou, tak to tam vybuchne.“

Podstatnejšie však bolo to, čo sa odohrávalo na trávniku. Slovan nastúpil na horúcej pôde v zostave: Kontír – J. Zlocha, Popluhár, A. Horváth, Ľ. Zlocha – Sokol, Hrdlička – Cvetler, Jozef Čapkovič, Jokl, Ján Čapkovič. Od úvodu sa snažil hru kontrolovať, dopredu sa príliš nehrnul. Hoci domáci mali platonicky viac z hry, obrana na čele s Popluhárom sa ich snažila pred Vencela nepúšťať. Ibaže v 42. minúte práve po nastrelenej ruke Popluhára odpískal grécky rozhodca Papavasiliou penaltu a Rankovič z nej prekonal Kontíra v bráne. V 2. polčase mohol najprv skórovať Tomič, ale jeho prudká strela išla vedľa brány. V 59. minúte sa už Tomič presadil a bolo 2:0 pre Bor. Po rýchlom protiútoky páčil Ján Čapkovič vedľa. Domáci zvyšovali tempo, povzbudzovaní temperamentným publikom sa snažili streliť tretí gól.

Nervozita sa preniesla i na trénera Michala Vičana. Hoci už nefajčil, za stavu 0:2 a pri tlaku Boru si jednu vypýtal. „Zdravotnú“ – dalo by sa povedať... Mimochodom, ak niekoho Michal Vičan s cigaretou prichytil, dostal pokutu 25 korún. Fajčila väčšina mužstva, výnimkou boli Mutkovič a Hrdlička.

Slovan mohol viackrát poďakovať skvelému Kontírovi, ktorý Vencela zastúpil naozaj na úrovni. Mladý brankár mal prezývku „Kostá“. Vznikla ešte v dorasteneckom tíme Slovana po zápase ČSSR – Portugalsko (0:1) v kvalifikácii na MS 1966. V bráne Portugalcov vtedy vynikol Alberto da Costa Pereira, ktorý neinkasoval ani raz. A keďže chalaniská si ho pripodobnili s Jozefom Kontírom, prezývka bola na svete. Akurát v poruštenej forme, hádam preto, aby bola zrozumiteľnejšia. Treba povedať, že v Bore si Kontír prezývku po skvelom brankárovi Benficy zastal.

Ale aj on si v 89. minúte vydýchol po Mitrovičovej strele, ktorá smerovala tesne vedľa brány.

Dalo by sa povedať, že slovanisti z medených baní v Bore so šťastím vyfárali. **„Pri podmienkach, aké sme mali, som nadmieru spokojný. Chlapci dobre bojovali, ale prejavila sa únava z predchádzajúceho preplneného programu. Za bojovnosť som im vďačný. Grécka rozhodcovská trojica preukázala výborné diplomatické schopnosti v prospech domácich,“** povedal tréner Slovana Michal Vičan.

Domáci tréner Marcel Žigante pochválil brankára Kontíra. **„Prekvapil ma náhradný brankár, ktorý toho veľa zachránil,“** povedal. Vyzdvihol úroveň zápasu. **„Bol veľmi dobrý. Bratislavčania hrali dobre, avšak doma v prvom stretnutí omnoho lepšie. Teraz vidíme, akou škodou bolo, že sme prehrali 0:3. Myslím si, že sme mali na to, aby sme vyrovnali prehru z Bratislavy. Šancí sme mali dosť, ale nevyužili sme ich. Mužstvo Slovana malo aj trochu šťastia. Celkovo však postupuje zaslúžene,“** dodal Marcel Žigante.

SPOMIENKY PO ROKOCH

JÁN ČAPKOVIČ, vtedy útočník Slovana

„V odвете nás súper s veľkou pomocou rozhodcov ničil. Pamätám si, že sa hralo na veľmi hrboľatom ihrisku. Na takom, aké mala Petržalka za starých čias, tiež to bol samý drn. Nedalo sa tam hrať nič a rozhodca im – ani nemôžem povedať, že nadržal – on im fandil. Hralo sa v búrlivej atmosfére. Nakoniec sme udržali dvojgólovú prehru, a tá nám stačila na postup, ale bolo to vydreté. Svojím spôsobom sme postúpili zázrakom.“

JOZEF ČAPKOVIČ, vtedy stredopoliar Slovana

„Škoda, že sme Boru doma dali len 3:0. Mohli sme im dať viac. Juhoslovania nás chceli zdolať za každú cenu. Kopali, faulovali, búchali nás. Grécky rozhodca im dovolil všetko. Bol to mladý chalanisko, bol som naňho strašne napálený, jednu by som mu najradšej uvalil. Ten pískal všetko proti nám. Ten bol tak pekne zaplatený! Inak sa hralo doslova na oráčine, terén bol strašný. A náš výkon asi najhorší v tom pohárovom ročníku.“

MILAN SOKOL, vtedy stredopoliar Slovana

„Po víťazstve 3:0 doma sme v odвете prehrali 0:2 a ledva sme postúpili. V Bore to bolo kruté, ale ubránili sme to. Domáci nás dostali pod tlak, mali dosť šancí, diváci hučali a ešte im k tomu pomáhali rozhodcovia. Bol to ťažký zápas, jeden z najťažších v pohári. Zostavu zo zápasu v Bore si pamätám. Hral som s Hrdličkom v strede, v útoku boli Cvetler, Laco Móder. Jokl a Jano Čapkovič, v obrane Jano Zlocha, Janko Popluhár, Horváth a Ľudovít Zlocha.“

BOHUMIL BIZOŇ, vtedy útočník Slovana

„Bol to súper, ktorý bol priechodný. Nakoniec sme cez nich postúpili, ale v Bore nebolo nič isté. Poriadne sme sa vytrápili. A rozhodcovia nás vytrápili tiež.“

ALEXANDER HORVÁTH, vtedy obranca Slovana

„V Bore sa do nás domáci pustili od začiatku veľmi razantne. Pritlačili nás a museli sme brániť. Bolo veľmi ťažké vôbec otvoriť tam hru. Nakoniec sme prehrali 0:2, čo nám stačilo k postupu.“

JOZEF KONTÍR, vtedy brankár Slovana

„Myslím si, že domáci cítili šancu, keďže vedeli, že Šaňo Vencel, reprezentačný brankár, je zranený. Bili do nás tak, že niekedy sme mali päťčlennú obranu. Škoda prvého gólu. Penalta za ruku Popluhára bola vymyslená. Loptu doňho napálili možno z dvoch metrov a dostal ju niekde do oblasti stehna, tak do ruky. Rozhodne tam nešla ruka proti lopte. Takmer som ju pritom chytil. Loptu som mal na ruke, štyri prsty som mal na lopte, ale bola prudká a prešla. Zachytil som si ako málokedy. Fakt som mohol pustiť päť – šesť gólov. Môžem prezradiť, že som sa veľmi bál, že ich dostanem viac a preradia ma zas niekam do béčka. A hovoril som si, že ešte dobre, že sme doma vyhrali 3:0. Tréner Miško Vičan bol po zápase veľmi šťastný. Plakal, čo on robil často v takých chvíľach, a aj ma pobožkal.“

JOZEF ČAPKOVIČ, vtedy stredopoliar Slovana

„Samozrejme, že už aj zabúdame. Kontíra som minule stretol a pochválil som ho, ako tú jedenástku v Bore chytil. Potvora, len sa usmieval. Nepripomenul mi, že ju nechytil.“

IVAN HRDLIČKA, vtedy stredopoliar Slovana

„Obecenstvo bolo divoké, terén zlý. Mali sme čo robiť, aby sme to uhrali. Dost' nás tlkli, mali dost' šancí. Chytil Jožo Kontír, pretože Šaňo Vencel bol zranený a vládli tam isté obavy. Boli sme zvyknutí, že chytá Šaňo, ved' ten bol v našej bráne neustále. Počas niekoľkých rokov chýbal len párkrát. Ale musím povedať, že Jožo chytil veľmi dobre, svojej úlohy sa zhostil. V Bore sme jednoducho mali namále.“

ĽUDOVÍT ZLOCHA, vtedy obranca Slovana

„Najťažší zápas v pohárovej edícii mimo samotného finále nás čakal práve v Bore. Grécki rozhodcovia nepískali dobre. Mišo Vičan, ktorý nám vyčítal, že fajčíme, sedel na lavičke s cigaretou. Ak by domáci dali tretí gól, tak by nás už asi dali dole. Ale poviem vám, taký banket, aký bol po zápase v Bore, som hádam nezažil. Tam bolo všetko, jedlo, pitie od výmyslu sveta. Bor bolo komunistické a banícke mesto. Bolo vidieť, že tam sú peniaze. Hoci s nami vypadli, boli skvelí a postarali sa o nás. Srbi sa predviedli ako fantastickí ľudia. Vypytovali sa nás, čo a ako a nevedeli pochopiť, prečo sme v auguste 1968 nebojovali. To nám normálne vyčítali.“

ALEXANDER VENCEL, vtedy brankár Slovana

„Jožo Kontír podal v Bore dobrý výkon. Veľa zachránil, pretože výkon mužstva podľa médií nebol optimálny a rozhodcovia tiež.“

PETER MUTKOVIČ, vtedy obranca Slovana

„Pri zápasoch proti Boru som chýbal. Bol som v olympijskom výbere ČSSR, ktorý odcestoval na OH 1968 do Mexika. Svoje 23. narodeniny som oslavoval už tam. O tom, ako hral Slovan proti Boru, som ani nevedel.“

RFK BOR — SLOVAN BRATISLAVA 2:0 (1:0)

Postup visel na vlásku

Futbalisti bratislavského Slovana napriek prehre v odvetnom stretnutí Pohára pohárových víťazov v juhoslovanskom Bore postúpili do druhého kola. Tvrdosť a bojovnosť domácich narazila na techniku Bratislavčanov. Prvý gól domácich vsietil v 42. min. Rankovič z 11 m kopu za nastrelenú ruku Popluhára, druhý v 59. min. hlavou Tomič. Pred 3000 divákmi rozhodoval Papavasílev z Grécka.

Hostitelia v Bore sa netajili snahou o úspešnú odvetu za bratislavský zápas. Zostalo však iba pri želaní a bratislavské mužstvo, hoci nepodalo očakávaný výkon,

POSTÚPILO V POHÁRI DO DRUHÉHO KOLA.

Slabší jeho výkon možno čiastočne ospravedlniť aj únavou z posledných 12 dní — hrali tri stretnutia vo švajčiarsku, v nedeľu jigu v Ostrave a odtiaľ cestovali rovno do Boru.

V prvom polčase po nervóznom začiatku mali belasi hru čiastočne v moci. Chýbala im však odvaha preniknúť do trestného územia supera a ešte dôraznejšie nabiehať pred bránu domácich. Hoci často strelili, strely boli slabé a nesprávne.

Domáce mužstvo začalo nervózne a opatrne, v prvej časti hry nemalo ani dôraz pred bránou. Iba po góle z pokutového kopu poznali stretnutie

VIAC VZRUCHU A TVRDOSTI.

Na začiatku druhého polčasu prudká Tomičová lopta skončila tesne vedľa brány. V 59. min. ten istý hráč dal druhý gól mužstva Boru. Z rýchleho protiútoku Slovana strelil Ján Čapkovič iba vedľa. Po tejto akcii domáci futbalisti

zvýšili iniciatívu, vysúvali sa viac aj obrancovia a získali miernu prevahu. V ďalšom priebehu zápasu bolo ešte viac nebezpečných striel na bránu Kontíra a tlak domácich narobil dosť nedorozumení medzi hráčmi Slovana, ktorí sa čiastočne spamätali až po 20. min. Potom hru vyrovnali v polsi, silu na presnú a nebezpečnú strelbu a na zakladanie účelných útočných akcií však už nemali. V poslednej minúte mal Mitrovič ešte veľkú príležitosť, ale lopta išla tesne vedľa brány.

V mužstve Bratislavčanov najlepšie hrali Kontír, Popluhár, Čapko-

vičovi a Sokol, u domácich Hajdukovič, Rankovič, Radulovič, Reisner, Sopič, Mitrovič a Tomič.

MUŽSTVÁ HRALI V ZOSTAVÁCH:
▲ RFK BOR: Hajdukovič — Rankovič, Perič, V. Petrovič (od 75. min. Komljenovič), Radulovič, Reisner, T. Petrovič, Sopič, Mitrovič, Tomič, Pogarič.

▲ SLOVAN BRATISLAVA: Kontír — L. Zlocha, Horváth, Popluhár, J. Zlocha, Hrdlička, Sokol, Cvetler, Jozef Čapkovič, Joki (od 46. min. L. Möder), Ján Čapkovič.

Tvrdosť a bojovnosť domácich kontra technika a taktika hostí ● Góly: Rankovič z 11 m kopu, Tomič ● 3000 divákov

Adamcov hattrick vyradil Rumunov

(Dokončenie z 1. str.)

povedať, že Švec plne mohol nahrávať vysoko kolektívnou hrou.

ADAMCOV II. POLČAS

Ak doteraz zvykla Trnava vy-

Trnava toto zvyčajne nemožné dokázala, treba sa skloniť pred jej vôľou a úprimne jej zagratulovať

Nebolo to jednoduché. Takto o tom referoval aj Šport.

LUDOVÍT ZLOCHA, vtedy obranca Slovana

„Náš masér Zöllner mal prezývku „Dedo“. Vypil si, kedy a kde sa len dalo. Keď sme cestovali z Boru, tak môj brat Jano ukecal cvikača lístkov a ten mu požičal mundúr. A tak Jano prišiel k „Dedovi“ a spustil naňho – zoll kontrol! Čo máte v kufri? Vtedy sme z Juho-slávie niesli deky, fakt boli dobré. Ako bol napitý, tak „Dedo“ začal hovoriť na iných. Ten má žuvačky, ten má to, Móder nesie toto. Nevedel, že to bol brat. Ten ho 'krstil' ďalej. Táto deka, na to bude clo – húsz forint. Hus mám doma a forinty nemám – povedal mu „Dedo“. V Budapešti zoskočil zo schodíkov, že si ide dať pivo. Prešiel cez kolajnice a vlak sa pohol. Mišo Vičan povedal – konečne sme sa ho zbavili. Ledva to dopovedal, ozvalo sa – tu som. Stál tam „Dedo“. Nastúpil do posledného vagóna...“

JOZEF ČAPKOVIČ, vtedy stredopoliar Slovana

„Masér Zöllner, teda „Dedo“, bol dobrý už cestou tam. Ten si ešte do Ostravy niesol slivky. Potom ich niesol do Juho-slávie. Normálne mu už hnili. Jedol ich s chlebom. Keď sme to videli, bolo nám zle. Ale bol to zlatý človek!“

K oporám Slovana patril Ľudovít Cvetler.

V zápasoch medzi Bruggami a West Bromwichom sa iskrilo.

Výsledky slovenských tímov boli potešujúce. V PVP postúpil Slovan, v EPM zvládla po Adamcovom hetriku Trnava odvetu so Steauou Bukurešť (4:0). Pokiaľ išlo o zápasy 1. kola PVP, odohrali sa bez prekvapení. Jedno síce bolo na dosah, ale favorit si svoju pozíciu ustrážil. Albánsky Partizani Tirana totiž vypadol s talianskym AC Turín až po nečakane tuhom boji. Doma prekvapil slušnou technikou a dobrým pohybom a zvíťazil 1:0. V Turíne prehral 1:3. **„Postúpili sme, a to je najdôležitejšie,“** povedal tréner AC Turín Edmondo Fabbri.

West Bromwich, víťaz anglického Pohára FA, hral s belgickými Bruggami. V prvom zápase na štadióne De Klokke v Bruggách pred 28 000 divákmi, medzi ktorými bolo 1500 fanúšikov WBA, prehral 1:3. Hralo sa veľmi tvrdo, na trávniku vládla nervozita – v britských médiách duel označili ako „Battle of Bruges“. Doma na štadióne The Hawthorns anglický tím pred 33 747 divákmi už do prestávky gólový sumár po zásahoch Browna a Hartforda vyrovnal. Keďže rozhodovalo pravidlo gólov strelených na súperovom ihrisku, ďalej postupovali Angličania.

Zaujímavý bol súboj medzi Girondins Bordeaux a 1. FC Kolín. Nemci patrili k spolufavoritom PVP. V Parc Lescure síce v prvom zápase prehrali 1:2, ale v odвете na Müngersdorfer Stadion pred 23 000 divákmi porazili Francúzov rozdielom triedy 3:0. **„Myslím si, že naša ofenzívna sila je schopná zdolať každého v tejto súťaži. Rešpektujeme Barcelonu či West Bromwich, ale musíme si trúfať na celkový triumf,“** povedal tréner Kolínčanov Hans Merkle.

Svoje ťaženie v Pohári víťazov pohárov začala Barcelona vo Švajčiarsku. V stredu 18. septembra 1968 v Lugane vyhrala po góle Zabalzu, v odвете dala snaživému súperovi až tri góly. To ešte nik netušil, že práve vo Švajčiarsku sa sny Barcelony aj rozplynú a že hlavnú zásluhu na tom bude mať bratislavský Slovan...

4. PORTSKÉ ZACHUTILO

Po zvládnutí náročnej juhoslovanskej prekážky vyžrebovali v Ženeve vo štvrtok 4. októbra 1968 Slovanu ďalšieho súpera. Bola tu pritom aj možnosť, že by mohol postúpiť ďalej voľným žrebom. V 2. kole PVP sa totiž ocitlo štrnásť tímov. Aby sa mohol zachovať pavúk, až dve miestenky do štvrtfinále sa mali uvoľniť tzv. voľným žrebom. Zvyšných dvanásť tímov malo zabojsovať o šesť miest. Slovan mal teda matematicky vysokú šancu, aby prešiel cez 2. kolo bez boja. Nestalo sa tak, šťastie sa usmialo na lístočky, na ktorých bolo napísané Torino a Barcelona.

Žreb navyše slovanistov nenadchol. Pridelil im portugalské FC Porto, a to bola náročná prekážka. Usmievali sa v Trnave, v ten istý deň im v Ženeve v rámci EPM prisúdili slabučký Reipas Lahti. Majstrovi Fínska potom dali „bíli andeli“ v dvoch zápasoch šesťnásť gólov...

Slovanu proti Portu niečo také nehrozilo. Portugalci ukázali svoju kvalitu v 1. kole, keď vyradili waleský Cardiff City. Porto malo skúsený káder. Malo v ňom dvoch bronzových medailistov z MS 1966, bol ním brankár Americo Lopes a útočník Custódio Pinto. Na šampionáte v Anglicku malo Porto troch hráčov, avšak obranca Alberto Fesa v lete 1968 prestúpil do Tirsense. V lige v ročníku 1967/1968 skončilo Porto na 3. mieste za Benficou a Sportingom Lisabon a aj v ďalšom ročníku sa od začiatku súťaže držalo bok po boku s týmito dvomi veľkými rivalmi.

SPOMIENKY PO ROKOCH

ALEXANDER HORVÁTH, vtedy obranca Slovana

„Porto, samozrejme, malo svoj zvuk, hoci sme nevedeli, aké mužstvo má. Povedali sme si, že ideme do toho a uvidíme, čo sa z toho vyklúje. Sami sme si vraveli, že je možné niečo dokázať. Aj Miško Vičan, náš tréner, nám hovoril, že na nich máme.“

MILAN SOKOL, vtedy stredopoliar Slovana

„Hral som ligový zápas v Banskej Bystrici, potom v Bore. A potom som sa zranil. Následne som pendloval medzi béčkom Slovana, kde som hral pod Jožkom Göghom, a áčkom. Aj som sa dal dokopy, ale v zálohe začal hrať s Ivanom Hrdličkom Jožko Čapkovič. Už potom bolo skutočne ťažké dostať sa do kvalitného tímu áčka Slovana.“

Belasí zatiaľ zatínali zuby a trápili sa. V 5. ligovom kole stratil Slovan po veľkom boji na Tehelnom poli bod s košickou Lokomotívou po bezgólovej remíze. V hľadisku zaujal tréner FC Porto José Pedroto, ktorý si zapísal pol zápisníka a bol evidentne

K oporám Slovana patrila Ivan Hrdlička (vpravo).

Otázka chybného prekladu? Vydanie Športu z 5. novembra 1968 hovorí o tom, že 21. mája 1969 sa v Bazileji rozhodne o tom, kde sa bude hrať finále PVP. Ibaže finále PVP sa hralo 21. mája 1969 práve v Bazileji...

spokojný s tým, čo videl. Železničari vystavali hustú obrannú líniu a belasí sa cez ňu nevedeli dostať. José Pedroto asi v tej chvíli vedel, čo chce hrať.

V 6. kole nezvládol Slovan zápas v Trnave, ktorej v sobotu 12. októbra 1968 podľahol na jej trávniku 0:3. Šláger kola sa hral pred 16 000 divákmi a Vencela v ňom dvakrát prekonal Farkaš a raz Hrušecký. Slovan hral pasívne, výkonmi sa z podpriemeru podľa Športu vymykali len Jokl a Cvetler. V ďalšom kole hral Slovan doma s Trenčínom, teda s mužstvom, ktoré Michal Vičan dobre poznal, keďže ho trénoval. Nepomohlo. V sobotu 26. októbra 1968 diváci na Tehelnom poli opäť nevideli gól v sieti súpera Slovana. Belasí si zapísali ďalšiu bezgólovú remízu a v tabuľke ostávali po siedmich kolách len na 3. mieste za Trnavou a Ostravou. V 8. kole prišla prehra Slovana v Prahe so Spartou (0:2), po nej pád na 6. miesto v tabuľke! Michal Vičan bol nahnevaný na rozhodcu a neodpustil si k nemu zopár poznámok. Disciplinárka nebola zhovievavá, dostal pokutu 1000 Kčs a uvažovalo sa aj nad tým, že by mal na dva týždne zastavenú činnosť. V takom prípade by mu hrozilo nielen to, že by proti Žiline v najbližšom kole nemohol kormidlovať Slovan, ale aj to, že by necestoval do Porta. Našťastie, zdravý rozum čiastočne zvíťazil.

V 9. kole v sobotu 9. novembra 1968 prišla ďalšia bezgólová remíza, tentokrát doma so spomínanou Žilinou. „Mrzká tvár futbalu,“ uviedli v Športe. Paradoxne, získaným jedným bodom Slovan postúpil na 4. miesto v tabuľke, v ktorej mal na konte po troch víťazstvách, štyroch remízach a dvoch prehrách desať bodov a skóre 11:8.

Päť ligových zápasov bez streleného gólu, prehra v Bore takisto bez napnutia siete súperovej brány, už boli štatisticky nepríjemné. Fanúšikovia na niečo také neboli zvyknutí, začínali hundrať.

Vlajočka ČH

Porto malo v tom čase v domácej lige odohraných takisto deväť zápasov. V 1. kole zdolalo Bragu (1:0), v druhom prehralo v Setubale (1:3), v 3. kole zdolalo Sanjoanense (2:1), potom vonku Leixoes (1:0), doma Varzim (2:0), v 6. kole zas vonku Atlético Clube de Portugal (2:1). V šlágru 7. kola sa doma rozišlo po remíze 1:1 so Sportingom Lisabon, v ôsmom prehralo v Guimaraesi s tamojšou Vitóriou (0:2) a v tabuľke mu patrilo 4. miesto.

Výprava slovenského tímu vycestovala do Porta, vtedy 350 – tisícového mesta, v pondelok 11. novembra 1968 popoludní. Najprv z Bratislavy rýchlikom do Prahy, odtiaľ letecky do Zürichu, odtiaľ do Ženevy, z nej do Lisabonu a odtiaľ autobusom do 300 kilometrov vzdialeného Porta. V 20 – člennej výprave bolo pätnásť hráčov

FC Porto, súper Slovana v 2. kole PVP – v hornom rade zľava masér, brankár Americo, Bernardo da Velha, Rolando, Almeida, Valdemar a Atraca. V dolnom rade zľava Pavao, Djalma, Gomes, Pinto a Nobrega.

Michal Vičan s hráčmi – zľava Vladimír Hrivnák, Ivan Hrdlička, Ján Čapkovič, Jozef Fillo.

– brankári Vencel a Kontír, ďalej Ján a Ľudovít Zlochovci, Ján a Jozef Čapkovičovci, Mutkovič, Hrivnák, Popluhár, Horváth, Hrdlička, Cvetler, Jokl. L. Móder a Bizoň.

Len lity trvali osem hodín, ďalších pár pribudlo počas cesty autobusom. Do daždivého Porta prišli slovanisti v utorok podvečer. Kvôli únave i podmienkam, keďže pršalo, tréner Michal Vičan upustil od večerného tréningu. **„Bratislavčanov predchádza v Portugalsku dobrý chýr. Vie sa, že v ich radoch sú československí reprezentanti na čele s Popluhárom, ktorý je v Portugalsku veľmi populárny,“** uviedol Šport.

Kým hráči oddychovali, vedenie výpravy sa stretlo s kolegami z domáceho klubu. V sále, v ktorej FC Porto prezentovalo svoje úspechy, funkcionárov Slovana zaujala vlajka ČH Bratislava. V ročníku 1959/ 1960 sa bratislavský klub predstavil v Európskom pohári majstrov, jeho súperom bolo práve Porto. Prvý zápas sa hral v Portugalsku a domáci ostali v šoku po tom, čo im Bratislavčania uštedrili nepríjemnú lekciu v podobe prehry 0:2. ČH vyhrala aj v odvetnom stretnutí v Bratislave (2:1) a postúpila ďalej.

Keď slovanisti zisťovali, či príde vysoká návšteva, Portugalci krčili plecami. Deň pred zápasom mali predaných niečo pod 20 000 vstupeniek.

Všeobecne sa očakávala 40 – tisícová návšteva. Dovtedy najvyššie v danom ročníku boli 50 – tisícové. Na Cardiff prišlo 55 000 divákov, na súboj so Sportingom Lisabon v lige 50 000. Slovan vraj taký atraktívny ako waleský tím alebo domáci rival nebol.

SPOMIENKY PO ROKOCH

PETER MUTKOVIČ, vtedy obranca Slovana

„V Porte nás pozvali aj do pivníc s vychýreným portským vínom. Hovorili nám, že tam niekedy mali požiar a pri vysokých teplotách im zdeformovalo fľaše s koňakom. Po vykrúcalo ich. Zapáčilo sa im to a odvtedy dávali koňak do vykrúcaných fliaš. Musím povedať, že Portugalci sa o nás starali.“

Realita bola nakoniec ešte skromnejšia. Na zápas FC Porto – Slovan prišlo v stredu 13. novembra 1968 na Estadio das Antas asi 21 000 divákov. Začínalo sa o 21.30 hod., čo bol pre futbalistov z Československa nepoznaný čas.

Slovan nastúpil v zostave: Vencel – Ľ. Zlocha, Horváth, Popluhár, J. Zlocha – Mutkovič, Hrdlička – Bizoň, Cvetler, Jokl, Ján Čapkovič.

Domáce mužstvo začalo s očakávaným náporom, pri ktorom hneď v úvode presvištala popri žrdi Vencelovej brány jedovatá strela domáceho kapitána Edoarda Gomeza. Našťastie, Porto z neho štatisticky vyťažilo iba zopár rohových kopov. Obrana Slovana hrala pozorne. Naopak, hneď po prvom útoku Slovana v hľadisku zahučalo. Po dlhom výkope sa k lopte dostal Bizoň, prešmykol sa cez obrancov Porta a takmer sa dostal pred brankára America. Loptu si však posunul rýchlejšie a nestihol ju dobehnúť.

Hralo sa na náročnom teréne, šmýkalo sa, čo sa podpísalo aj pod Bizoňovu akciu. V Porte pršalo v kuse dva dni, na trávniku to bolo poznať.

Dlhé minúty sa potom hralo v strede poľa, hra sa vyrovnala. Práve v tomto časovom úseku Slovan inkasoval. Bernardov center poslal v 34. minúte Custodio Pinto ponad Vencela do brány a Das Antas jasal. **„Málokto si trúfal povedať, že to bude súčasne posledný gól zápasu. Že tomu bolo tak, treba pripísať fakt, že medzi žrdami Slovana stál tentoraz famóznym Vencel,“** uviedol po zápase denník Šport.

V 39. minúte prestrašil portských divákov Cvetler, ktorého strelu z bránkovej čiary vyhlavičkoval Atraca.

Do 2. polčasu nastúpil Slovan bez zraneného Ľudovíta Zlochu, ktorého nahradil Hrivnák. Bratislavčania hrali otvorenejšie, viac sa tlačili dopredu a ohrozili America v niekoľkých situáciách. Príležitosti mali Bizoň, Jokl, Cvetler i Ján Čapkovič. Viac práce však mal Vencel, pretože rýchli portugalskí technici sa uvoľnením priestoru dostávali pred jeho bránu častejšie. Niekedy mala obrana Slovana šťastie – najmä vtedy, keď Portugalci namiesto okamžitého zakončenia v rysujúcej sa šanci urobili ešte niečo navyše.

Jednogólová história z Porta

Veľká neznáma sa predstavila Portugalcom — Absolutóriom pre zadákov Slovana — Vencel hrdinom stretnutia — O Porte nabudúce

V stredu večer privítali futbaloví nadšenci FC Porto na svojom štadióne pre nich veľkú neznámu z Bratislavy. Kdekoľvek sa v Porte sice pamätá, že r. 1965 v kvalifikácii na MS realizovali tu reprezentanti CSSR 0:0 za účasti piatich slovanistov ale súčasnú výkonnosť Slovana ako celku sotva niekto v Porte vedel odhadnúť. Preto nebola na portugalskej strane ani odvaha tipovať.

Slovan sa teda pod výborným umelým osvetlením „osobne“ predstavil, prehral 1:0 v zápase, v ktorom FC Porto futbalové dominoval, no úprimne povediac Portugalci ani dnes nevedia na čom sú pred odvetou v Bratislave. A to nielen z hľadiska tesného výsledku ale aj v súvislosti s otáznikom — hral Slovan všetko, čo vedel, alebo len to, čo v Porte mohol? Je známe, že belasi v posledných ligových 192 dňoch zďaleka nehrali v pozoruhodnej forme a predsa len sa v Porte zdalo, že vo všetku úspešnom boji Slovan ešte navyše naznačoval určité výkonnostné rezervy pre bratislavskú odvetu.

Čo teda hral Slovan?

Po Gomezovej strele, ktorá hneď úvodom hvizdia popri Vencelovej žrdi bolo zrejme, že sa začne plniť to, čo sa čakalo, totiž, že inak veľmi milí hostitelia, budú na trávniku nemilo agresívni. Tam je prakticky aj odpoveď na otázku, čo mohol Slovan v Porte hrať. Darma je, v domácom prostredí sa kvalita znásobuje a proti „domácej“ kvalite Porta si Slovan netrúfal na viac, než trojicou Bizoň — Jokl — Čapkovič strichnúť na svoju príležitosť a hlavne penzum práce odvieť likvidovaním súperovej agresie útvorom 1-4-2. Dabílo sa to? Darilo! A predsa nie natoľko, ako sa — odhladiadne od priaznivého výsledku — darilo mohlo. Vyššie uvedené okolnosti však stanovili celkovú situáciu na ihrisku:

taktovka v rukách Porta.

Prirodzene — a to treba povedať — taktovku dal do rúk Porta nielen „opatrný“ zápor Slovana, ale nemenej aj vysoké umenie Portugalcov, ktoré predstavme našim čitateľom nabudú-

ce. Predovšetkým sa teda vyvinul súboj zadných formácií Slovana so štvor- až šesťčlenným predným vojom domácich. Tento súboj dostával svoj pestrý výraz v naozaj bohatých variantoch bežeckých, driblerských, v dramatických vzdušných kolíziách, v tvorbe a likvidácii voľných priestorov a pod. Výsledok: absolutóriom zadákom Slovana! Je vlastne dosť ťažko pochopiť, že by s takouto hrou mohol Slovan — ako že mohol — inkasovať v domácej lige góly, keď — a povedzme to otvorene — v súčasnosti ani jeden náš ligový celok nedisponuje útokom a útočným vitpom á la FC Porto. A napriek tomu, že domáci nepriemne mätli vodu okolo a v šestnástke Slovana, Popluhár, Mutkovič i Horváth mali ešte aj sily občas vyraziť na podporu vlastného útoku. Pravda, v krajnej núdzi občas aj neostalo nič iného, ako neadresným odvrácaním lopty odovzdať ju prakticky opäť pod kontrolu súperovi. Najvyšší perné chvíle pre hosti však prinášali obidvoma presne v centre zľava-sprava priamo pod Vencelovu žrd. Jednu jedinu

z týchto ukázkových presnosti z kopačky Bernarda Vencel vo „vyšokom“ súboji s Pintom nedokázal zneskodiť a skóre znelo 1:0. Mälo kto si trúfal povedať, že je to súčasne posledný gól zápasu. Že tomu tak bolo, treba priradiť najmä fakt, že medzi žrdami Slovana stál tentoraz

famózný Vencel.

Azda ani základná telesná výchova nepraktizuje tak rozmanité „cviky“, aké v Porte predviedol Vencel — od „vzducho-plavby“ cez robinzonády až po mršné výskoky. Týmto prvkami „vybral“ všetku kanonádu na roby (13:2 pre Porto) a uvádzal strelecky najvyššiu potentnú batiériu Portugalcov do zúfalstva práve v momentoch, keď sa už desaťtisíce chystali zajasť. Takéto penzum roboty vyzdu by si však bolo zaslúžila väčšia príspevok od tandemu v strede poľa, najmä z hľadiska postrehu a presnosti. Hrdlička a hlavne Cvetler boli však dost vzdialení od svojich najlepších dní, pravda Cvetler márne aj od svojho obvyklého postu. Tu sa nedarilo zabezpečiť plynulý prechod akcií z obrany do útoku v strede poľa pri slubných fahoch Slovana začínala najčastejšie „spiatocná cesta“ v dôsledku zbytočných nepresností, zrejme vyvolaných nervozitou. Stred poľa, aj keď sa posunul na polovicu Porta, nestal sa ani v priateľských vzdialenostiach odpaľovacou rampou, hoci poriadne natušená lopta priam vyzývala k streľbe. Snaživé útok s rýchle nastuouú-

T. LUKÁČ

cou posilou zoazdu hľadal rezept

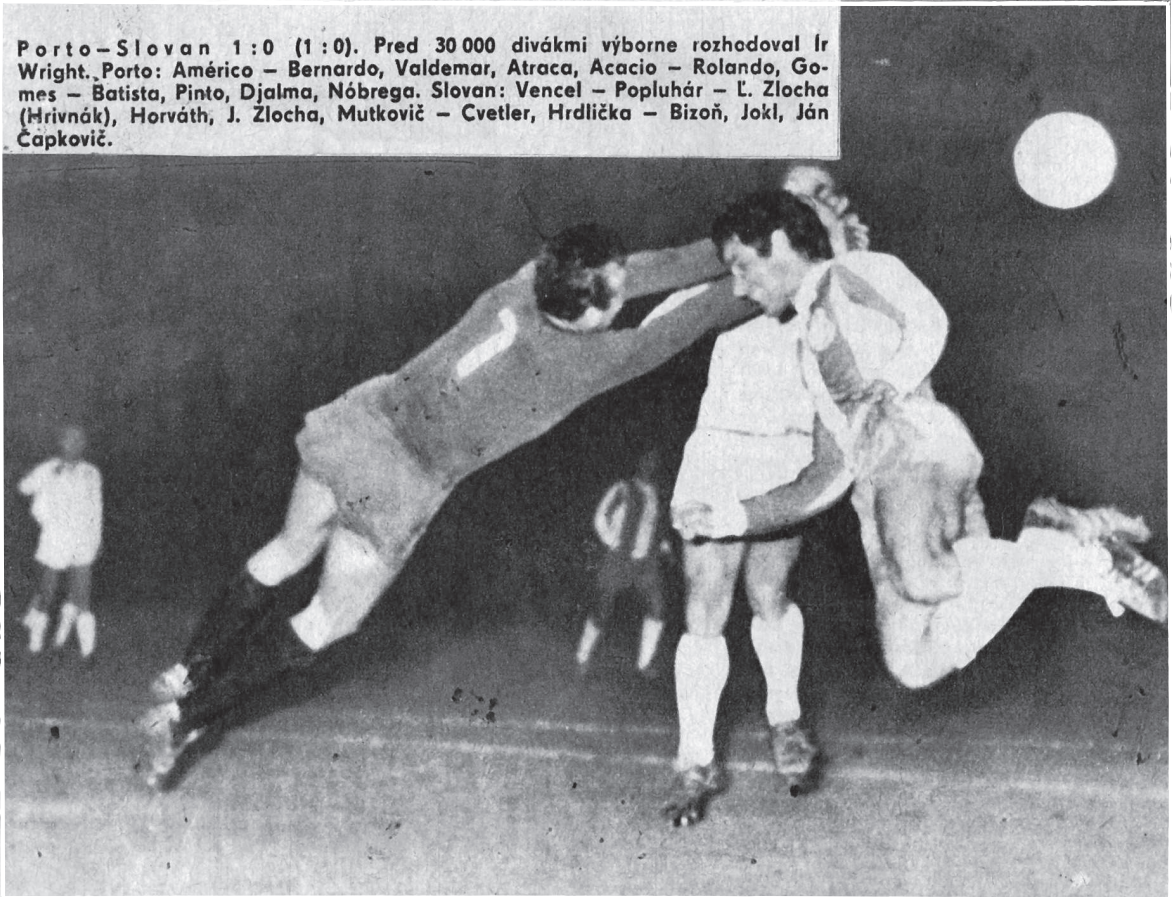
dobýjanie súperovej šestnástky

skôr v driblingoch, ktoré zbytočne viazli aj v pozíciách, keď bola možná prihrávka. A dribling je práve jasnou doménou Portugalcov. Jokliova formácia voľila opatrný nástup bez zmeny rytmu a tak prakticky skúsali reprezentanta America v bráne Porta viacmenej len sám Jokl. A predsa boli pozície! Ale práve vtedy chýbal konečný švih nad razantnosťou Bizoňova víťazstva jeho zbkľosť a prenáhlené vzbíhanie do ofsajdu, nuž a napokon vy-stala i potrebná presnosť v sú-hre v záverečnej fáze akcií. Svoju rolu tu pravdepodobne zohralo i vedomie, že faizisko všetkého diania je v paralyzovanej útočnej iniciatívy hostiteľov, čo zrejme psychologicky ale aj fyzicky záporne vplývalo na kompaktnosť akčnú schopnosť a odhodlanosť vo vlastnom útočení

Dobry základ

pre odvetu v Bratislave výsledok z Porta rozhodne je! A samotný výkon sa doma určite môže „umocniť“ Domáce prostredie pri všetkom uznaní výkonnosti mužstva FC Porto môže že a mohlo by byť impulzom k nástupu Slovana bez balastu a hlavne bez únavy ktorá bola sprievodným javom expresnej réžie portugalskej cesty.

Porto—Slovan 1:0 (1:0). Pred 30 000 divákmi výborne rozhodoval Ir Wright. Porto: Américo — Bernardo, Valdemar, Atraca, Acacio — Rolando, Gomes — Batista, Pinto, Djalma, Nóbrega. Slovan: Vencel — Popluhár — Ľ. Zlocha (Hrivnák), Horváth, J. Zlocha, Mutkovič — Cvetler, Hrdlička — Bizoň, Jokl, Ján Čapkovič.

Aj z fotografie z novinového článku je zrejmé, že Alexander Vencel sa v Porte nenudil.

Najväčšiu možnosť hostí mal šesť minút pred koncom Bizoň, ktorý obišiel aj brankára Porta. Ten však aj s pomocou neodpísaného faulu stihol zabrániť vyrovnávajúcemu gólu.

Zápas skončil tesnou prehrou Slovana. Z hľadiska pohárovej matematiky nebola zlá. Nemusela byť, ale nebyť Alexandra Vencela v bráne, mohla byť aj vyššia. **„Povedzme to otvorene. V súčasnosti ani jeden náš ligový celok nedisponuje útokom a útočným vtipom a la FC Porto,“** uviedol Šport.

Samozrejme, negatívom bola opäť nula na konte strelených gólov. **„S tým, že sme neinkasovali žiaden gól, som spokojný. Aj s víťazstvom, hoci mohlo byť vyššie. S výsledkom len 1:0 spokojný nie som. Avšak Slovan mal v bráne skvelého Vencela. Celkovo som veľmi spokojný s výkonom môjho mužstva,“** povedal tréner José Pedroto.

Brankár Porta Americo. V Porte neinkasoval, hoci Slovan šance mal.

SPOMIENKY PO ROKOCH

IVAN HRDLIČKA, vtedy stredopoliar Slovana

„To, že sa začínalo až o pol desiatej večer, nás až tak netrápilo. Zaujímal nás skôr súper. Portugalci mali dobré meno. Mali medailu z majstrovstiev sveta. Benfica zas patrila ku klubovej špičke v Európe a portugalská liga bola uznávaná. Je stále, ale vtedy bola viac. Porto bolo rivalom Benficy. Hrali technický futbal, to nám celkom vyhovovalo.“

ALEXANDER VENCEL, vtedy brankár Slovana

„Do Porta sme necestovali ako hrdinovia. Mali sme rešpekt, súper mal veľkú kvalitu. Na zápase bolo 30 000 divákov, Porto malo prevahu. Bránili sme sa, ako sa dalo. Obrancovia veľa lôpt odkopávali, ja som si zachytil. Spomenul som si aj na zápas kvalifikácie na MS 1966, keď som v bráne Československa v Porte chytil proti Portugalsku. Remizovali sme vtedy 0:0, proti Eusebiovi, Colunovi a Torresovi a ďalším skvelým menám som sa na nedostatok práce nemohol sťažovať. Vtedy ma v novinách vychválili a asi oprávnene, pretože zápas v Porte bol jedným z najlepších v mojej kariére. Potešila ma aj gratulácia od Eusebia hneď po zápase a keď neskôr prišiel na Slovensko, zaspomínali sme si na to.“

V podstate podobné, pokiaľ ide o môj výkon, to bolo aj o pár rokov neskôr už v bráne Slovana proti domácemu FC Porto. Svojím spôsobom to bola repríza môjho výkonu zo zápasu reprezentácií. Samozrejme, pamätám si aj to, že to bol posledný medzinárodný zápas Bimba Popluhára za Slovan. Na margo výsledku by som ešte hádam dodal to, že po prehre 0:1 sa v nás začala rodiť iskierka nádeje. Videli sme, že by sme mohli ísť ďalej.“

LUDOVÍT CVETLER, vtedy útočník Slovana

„V Porte sme pritom mali aj pár dobrých šancí. Hoci sme neskórovali, ich obrana nebola taká pevná, ako by sa mohlo zdať. Ja sám som tiež mohol dať gól, ale domáci hráč to zachránil.“

BOHUMIL BIZOŇ, vtedy útočník Slovana

„Zápas v Porte pre mňa ostal tým, po ktorom som sa sám na seba veľmi hneval. Trikrát som išiel sám na brankára a nedal som gól. Bol som rýchly futbalista, po výborných kolmých prihrávkach Karola Jokla som si hodil dopredu loptu a obrancov som mal za sebou, ale koncovka mi nešla. Trikrát to bolo ako cez kopirák, trikrát som nedal! Bol som na seba neskutočne naštvaný.“

PETER MUTKOVIČ, vtedy obranca Slovana

„S Portom sme hrali neskoro večer. Hoci sme mali dosť šancí, v princípe sme hrali na udržanie výsledku. Pamätám si na veľký hluk na štadióne – bol však taký športový. Bol to posledný zápas Bimba Popluhára, po boku ktorého sa hralo neskutočne dobre. On bol veľmi ľudský a ústretový, pomáhal nám. Šaňo Horváth bol iný. Skvelý futbalista, ale skôr taký tvrdás.“

LUDOVÍT ZLOCHA, vtedy obranca Slovana

„V Porte som sa zranil a musel som byť vystriedaný Vladom Hrivnákom. Zaútočil som po pravej strane a nikto pri mne nebol. Bol som v takom dobrom šprinte. Zrazu som si myslel, že ma niekto kopol do pravej nohy. Spadol som, natrhol som si zadný sval. Nemohol som ani chodiť. Na letisku ma posadili na vozík a tlačili ma po pohyblivom páse. Vozík sa im nejakou vyšmykol a ani neviem, kde som sa zastavil. Pri otváracích dverách, ešte dobre, že boli zavreté. Mohol som to predvídať, keď sa tak dobráci ponúkali. Pokiaľ ide o zranenie, blokovalo ma nejakých šesť týždňov, zadný sval je v tomto nepríjemný. Samozrejme, prišiel som aj o odvetný zápas s Portom.“

Hneď po zápase na Estadio das Antas výprava Slovana nasadla do autobusu a presunula sa do Lisabonu.

Zápas v Porte bol medzinárodnou rozlúčkou Jána Poluhára v drese Slovana. Nastúpil v ňom ako kapitán tímu. Na rade bola ešte domáca rozlúčka v podobe zápasu proti Interu.

Potom už na Jána Poluhára čakala ďalšia misia vo francúzskom Olympique Lyon. Mimo chodom, aj v slovenských denníkoch si všimli, že lietadlo so slovanistami letelo pri spiatočnom lete z Portugalska ponad Lyon...

Popluhárova rozlúčka proti Interu pripadla na pondelok 18. novembra 1968 a ukončil sa ňou program 10. kola. Pred 7000 divákmi na Tehelnom poli vyhral Slovan 1:0

po Joklovej strele. Oba tímy predviedli výborný výkon, v zápase nepadlo viac gólov len kvôli Vencelovi v bráne Slovana a Javorkovi v bráne Interu. **„Do konca týždňa mám byť v Lyone. Zmluvu mám na jeden a pol roka, možno to bude na dva a pol roka,“** spomenul už aj opcii vo svojej zmluve s Lyonom Ján Popluhár. **„Za všetko, čo som videl a zažil, ďakujem futbalu a Slovanu. Nebolo toho málo.“** To, že v Slovane končí, vedeli aj v Portugalsku. V Porte vychádzajúci futbalový magazín Record kvitoval, že Slovan možno bude mať slabinu v strede obrany.

V nedeľu 24. novembra 1968 hral Slovan na Tehelnom poli proti VSS už bez Popluhára. Stopérsku dvojicu vytvorili Horváth a Hrivnák. Slovan zvíťazil 1:0 po vytrvalom dobýjaní Švajlenovej brány a po góle Jozefa Čapkoviča v 85. minúte. Bolo to cenné víťazstvo. VSS boli v tabuľke na 4. mieste, v základnej jedenástke mená mali ako Švajlen, Pivarník, Scherer, Bomba, Desiatnik, Pollák, Boroš, Strausz, Daňko...

V ligovej tabuľke po 11. kole poskočil Slovan po dvoch víťazstvách na 2. miesto. Mal štrnásť bodov, prvá Trnava sedemnásť.

A čo súper v PVP? Samozrejme, nemusel cestovať, takže hral už skôr po prvom vzájomnom zápase. V sobotu 16. novembra 1968 porazili hráči Porta v rámci 9. kola doma Berreiro (3:0) a o týždeň, v nedeľu 24. novembra 1968, po peknej hre triumfovali na trávniku Coimby (4:2). Aj Porto bolo v tabuľke na 2. mieste, ale pri bodovej rovnosti s Benficou len kvôli horšiemu skóre. Do Bratislavy cestovalo po postup.

FC PORTO—SLOVAN BRATISLAVA 1:0 (1:0)

PRIJATEĽNÁ PREHRA

V prvom stretnutí II. kola Pohára víťazov národných pohárov vo futbale dosiaholo mužstvo Slovana Bratislava najtesnejšiu a prijateľnú prehru, takže v domácej odvetě 27. novembra má reálnu šancu na priamy postup. Pravda tá nula v číselnom výsledku nevedí nič dobrého a dokazuje, že aj v ôsmom ostatnom stretnutí nedali slovanisti gól.

Na štadióne Antas nastúpili mužstvá v týchto zostavách:
 ★ FC PORTO: Americo — Bernardo, Waldemar, Atraca, Acacio, Rolando, Eduardo, Gomez, Pinto, Baptista (27. Vitor Gomez), Djajma, Nodrega.

★ SLOVAN: Vencel — L. Zloža, Horváth, Popluhár, Muzoň, Cvetler, Jokl, Ján Čapkovič.

Popluhárov, ktorý sa týmto stretnutím rozlúčil s belasými, opäť pripadla úloha zametáča. Splnil ju výborne a spolu s Vencelom má najväčší podiel na tom, že Portugalci nedali viac ako jeden gól. Úspešným strelcem bol v 34. min.

G. Battrick vyradil A. Asheho

Najväčším prekvapením tenisových majstrovstiev Británie v Londýne bola stredajšia prehra najlepšieho amerického tenistu A. Asheho v II. kole dvojhrá s britským reprezentantom Geraldom Battrickom 1:6, 4:8, 2:6. Násťkrát podľahol v II. kole Coxovi (Británia) 1:6, 8:10, 8:6, 3:6.

Pinto. Rozhodovali Iri, ako hlavný Wright, na čiarach mu pomáhali Russel a Lawther.

Domáce mužstvo nasadilo hneď od začiatku prudké tempo. V prvých 15 min. nebola obrana Slovana ešte skonsolidovaná, ale FC Porto dosiaholo

IBA IRI ROHOVE KOPY. Niekoľko strieľ na bránu vážne neohrozilo Vencela. Pravda, prvý útok z výkopu skoro zmrzil štadión, keď Bizoň prešiel obranou Porta a loptu si poslal dopredu rýchlejšie, takže ju nestihol dosiahnuť a úspešne vystrelil. Teren bol po dvojdňovom daždi šmykľavý.

Po pľuťových lavinovitých útokoch Portugalcov sa hra vyrovnala, ale traja vysunutí útočníci Slovana nestačili zakladať gólove akcie. Po druhý raz mali domáci šťastie v 39. min., keď Cvetlerovu streľu hlavou z bránkovej čiary vyradil Atraca.

Porto hralo systémom 4-2-4 s nabiehajúcim obrancem Bernardom. Mužstvo tvoria telesne slabší hráči, ale technicky lepšie vybavení ako slovanisti. Preto sa aj lepšie prispôsobili ťažkému terénu. Venci mal plnú ruku práce. Jediny gól, ktorý inkasoval, bol „padák“. Pinto prehodil Bernardov center nad hlavou brankára Slovana.

Do II. polčasu nastúpil Slovan bez zraneného L. Zložu, ktorého nahradil Hrivnák. Právý obranca si natrhol sval. Slovan v otvorenejšom boji trojicou Bizoň — Jokl — Čapkovič a chvilami aj Cvetlerom aj J. Zložom dobre zamestnával reprezentačného brankára America. Oproti predchádzajúcim zápasom podal značne zlepšený výkon, ale predsa si „uchoval“ aj po šiestich týždňoch čisté konto. Šesť minút pred koncom mohol Bizoň vyrovať. Obišiel aj brankára, ten ho však stáľoval a práva spojka hostí sa k lopte už nedostala.

V mužstve domácich v 78. min. Eduarda Gomeza vystriedal Chico. V radoch Slovana najlepšie vykonali Vencelovi a Popluhárovi podali Muzoň, Horváth a Hrivnák. Najlepšími hráčmi Porta boli brankár Americo, ďalej Bernardo, Atraca, Eduardo Gomez, Pinto, Djajma a Nobrega.

47. **SAZKY**

Na programe 47. týždňa Sazky (stretnutia hrane 23. a 24. novembra) zaradili zápasy:

1. Slávia — Ostrava
 2. Dukla — Pardubice
 3. B. Bystrica — Teplice
 4. Slovan — VSS Košice
 5. Lok. Košice — Inter
 6. Trnava — Žilina
 7. Trenčín — Sparta
 8. Dukla Čech — Vlasim
 9. Most — Plzeň
 10. Bohemians — Jablonec
 11. Gottwaldov — Trinec
 12. Sp. N. Ves — Prešov
- 1—7 I. futbalová liga, 8—12 II. futbalová liga.

Referovalo sa o prijateľnej prehre.

Ján Popluhár (vľavo) v Porte pri výmene vlajok. Bol to jeho posledný medzinárodný zápas v drese Slovana.

Vladimír Hrivnák pri obrannom zákroku. Práve on spolu s Alexandrom Horváthom vytvorili po odchode Jána Popluhára silnú stopérsku dvojicu.

SPOMIENKY PO ROKOCH

ALEXANDER VENCEL, vtedy brankár Slovana

„Odvetný zápas bol v znamení veľkých príprav. Vedenie Slovana nám sľúbilo za vyradenie FC Porto tritisíc korún. Očakávalo sa veľa divákov a my hráči sme chceli urobiť všetko pre vytúžený postup.“

V Coimbre hralo Porto popoludní. V ten istý deň sa jeho výprava presunula do Lisabonu. Odtiaľ v pondelok 25. novembra 1968 leteli Portugalci do Paríža, z neho do Viedne, kam po nich Slovan poslal autobus. Podvečer sa už vybalovali v bratislavskom Clubhoteli. „**Ako budeme hrať? Nie, nebudeme len brániť. Myslím si, či doma, či u súperov hráme to isté. Štýl našej hry sa nemení. Samozrejme, mnohé závisí od súpera. Ak nás dostane pod tlak, bránime sa. Ak nie a máme loptu, útočíme a ideme bez váhania vpred. Naším cieľom je zvíťaziť v každom zápase a s tým sme prišli aj do Bratislavy,**“ povedal tréner FC Porto José Pedroto. „**Nech vyhrá lepší. Vieme, že Slovan je veľmi dobré mužstvo, všetci jeho hráči**

sú veľmi kvalitnými futbalistami, no ani my nie sme najhorší a naša forma ide hore. Zdá sa mi, že mužstvo má lepšiu formu ako v čase, keď sme hrali so Slovanom domáci zápas,“ dodal kormidelník Porta.

Do Bratislavy prišiel s 22 – členným kádrom, v ktorom mu chýbal zranený kapitán Edoardo Gomez. Zaujímavé bolo, že ani samotní hráči FC Porto neočakávali veľkú ofenzívu z ich strany. Keď redaktor denníka Šport oslovil niekoľkých z nich so žiadosťou o tip na výsledok, zhodovali sa – vraj to skončí zero – zero...

S prezradením zostavy José Pedrotu problém nemal. **„Americo – Valdemar, Sucena, Bernardo, Atraca – Rolando, Pavao – Lisboa, Pinto, Djalma, Nobrega,**“ vychýlil jedným dychom. O dva dni skutočne Porto v takejto zostave nastúpilo.

Portugalcov sprevádzalo štrnásť novinárov – na tú dobu a na to, že sa cestovalo do socialistického zahraničia a bolo potrebné vybavovať mnoho papierov, viac ako dost. A zaujímavé bolo, že vo výprave sa ocitol aj José Maria Antunes, vtedajší reprezentačný tréner Portugalska.

V utorok popoludní sa aj on zúčastnil na prehliadke Bratislavy, ktorú pripravili funkcionári Slovana. Šéfstvo Porta a aj portugalskí novinári si večer posedeli

v Harmónii a užívali si chutnú večeru a dobré víno. Domáci boli vtipní, servírovala sa aj odroda „Portugal“.

Slovanisti si deň pred zápasom zatreňovali už predpoludním. Novinári potom stihli trochu vyspovedať trénera Michala Vičana. **„Myslím si, že Porto bude hrať predovšetkým na obranu. Pokiaľ ide o hru, očakávam asi to isté, čo hrali v Porte, ale podľa mňa to vzadu budú murovať. Tréner José Pedrotu bude chcieť udržať náskok z Porta. Videl nás hrať doma proti Lokomotive a videl, s čím sme si vtedy nevedeli poradiť. My musíme dúfať, že už konečne našim strelcom vyjde deň a trafíme do siete. Veď je až neuveriteľné, ako u nás chytajú brankári súperov. Súper je veľmi technicky vyspelý, ale ako-**

„Súper je veľmi technicky vyspelý, ale akoby kondične trochu slabší,“ húpala tréner Michal Vičan.

by kondične trochu slabší. Som presvedčený, že naši chlapci k svojmu umeniu pridajú aj maximálnu vôľu,“ povedal Michal Vičan.

Ten už pripravoval mužstvo bez Jána Popluhára, ale aj bez zraneného Ľudovíta Zlochu. „Problémy mám aj s Jánom Zlochom, ktorý si narazil koleno. Ján Čapkovič mal chrípku, v poriadku nebol ani Mutkovič. Uvidíme... Asi nastúpime v takej zostave ako v nedeľu proti VSS,“ dodal Michal Vičan.

V Slovane si verili. „Naším chlapcom prajem víťazstvo 2:0 alebo hocaké, ktoré zabezpečí postup do ďalšieho kola,“ povedal predseda FO Slovan Viliam Hlobil.

V stredu 27. novembra 1968 nastúpil Slovan proti FC Porto v zostave: Vencel – Mutkovič, Horváth, Hrivnák, J. Zlocha – Jozef Čapkovič, Hrdlička – Cvetler, L. Móder, Jokl, Ján Čapkovič.

Hralo sa už pod umelým osvetlením a pred 7 776 divákmi. V novinách sa všeobecne konštatovalo, že vyššej návšteve uškodil priamy prenos.

Portugalci začali opatrne a najprv len bránili. Joklov únik, ktorý hráč Slovana zakončil strelou do bočnej siete, ich ešte viac pripútal pred brankára America. Dopredu sa zbytočne nehrnuli. „Bolo vidieť, že skúšajú, či Slovan nebude pokračovať vo svojej impotencii v duchu posledných zápasov,“ uviedlo na druhý deň Rudé právo.

Slovan mal dosť priestoru na rozvíjanie svojich akcií, tuhá defenzíva začínala až pred šestnástkou Portugalcov. Tí potvrdzovali chýr, ktorí ich predchádzal – popri dobrej obrane predvádzali vynikajúcu prácu s loptou, techniku a pekné kombinácie. Prevaha Slovana sa prejavovala najmä strelami Jokla a Jána Zlochu z diaľky a sériou rohových kopov, ktoré však obrana Porta dokázala odvracať.

Potom však prišiel nádherný moment Jána Čapkoviča. Jeho prudkú strelu tečoval Bernardo a falšovaným oblúkom zapadla pod brvno bezmocného America. „Gól z prakticky beznádejnej pozície bol dielom príkladne bojovného odhodlania,“ uviedol denník Šport.

Tento gól zmenil priebeh zápasu. Portugalci zrýchlili hru a po niekoľkých akciách na jeden dotyk a ostrých kolmiciach naznačili aj útočnú hrozbu. Slovan sa revanšoval strelami Módera a Jokla, do prestávky sa však už nič zásadné neudialo. Ale hneď po nej áno. V 48. minúte zakombinoval Jokl s Hrdličkom a vystrelil cez húštinu tiel. Lopta zamierila presne tam, kam mala a Slovan vyhrával 2:0.

Po tomto góle prišla najzaujímavejšia časť zápasu. Portugalci sa snažili dať gól, tempo hry sa zvýšilo. Vencel musel vyriešiť nepríjemnú strelu Djalmu, Americo zas delovku Zlochu z 30 metrov. V 68. minúte musel vybiehať až za šestnástku proti Jánovi Čapkovičovi a toho museli po jeho zákroku ošetrovať. „Boj v niektorých fázach pripomínal tempo anglickej ligy,“ uviedol Šport. Djalmovu bombu zastavila obrana Slovana, Americo zas zasahoval pri strele Jokla. V záverečnej desaťminútovke inkasoval ešte dvakrát. Preťažená obrana Porta už nestíhala zastavovať rozbehnutý Slovan. Jozef Čapkovič najprv v 85. minúte pekne trafil do horného rohu brány

Tímy Porta a Slovana pri nástupe na trávnik Tehelného poľa.

Brankár Porta Americo (vpravo) sleduje, ako obranca Valdemar štartuje po lopte. Vzadu číha Ján Čapkovič.

Toto nemajú brankári radi... Americo sa pri penalte pohol doľava a už len sleduje, ako mu Karol Jokl posla loptu k pravej žrdi.

Slovan Bratislava-FC Porto 4:0 (1:0)

Triumf bezpríkladnej bojovnosti

SLOVAN CHZJD VO ŠTVŔTFINÁLE POHÁRA POHÁROV ★ DRAMATICKÝ FUTBAL ANGLICKÉHO FORMÁTU ★ DOMINOVALA KONDÍCIA SLOVANA ★ STRELCI: JOKL 2, JÁN ČAPKOVIČ, JOZEF ČAPKOVIČ

V stredu neskoro popoludní reflektory na Tehelnom poli posvietili na odvetu Slovan — FC Porto v Pohári víťazov pohárov, na 10 000 divákov a tureckú trojicu v „čiernom“, Babacana, Yamaca a Gürkana. Teda na prekvapenie sa záujem obecnstva v porovnaní s rávstevou v Porte bol nepomerne menší, aj keď vezmeme do úvahy televízny prenos zápasu. Portugalci vcelku splnili chýr, ktorý ich predchádzal, chýr veľmi hbitého, technicky vyspelého a strelecky nebezpečného súpera.

Prehra aj v odвете

Rumunsko - ČSSR 22:16

Ani v odvetnom stretnutí sa nepodarilo čs. hádzanárom v utorko neskoro večer vyhrať nad Rumunskom. Po nedeľnej prehre 13:21 v Bukurešti podľahli tentoraz opäť pred vypredaným hľadiskom (5 000 divákov) v novej športovej hale v Kluži rozdielom šiestich gólov — 16:22. Po prvom polčase sa zdalo, že čs. celok (prehrával 5:12) židite

rovnocennými súpermi.

Góly — Rumunsko: Moldovan 7, Gunes 4, Kiesid 3, Marinescu a Samungi po 2, Gruia, Gatu, Goran a Licu po jednom. ČSSR: Greňo 4, V. Mareš, Dořičák, Klimčík, Duda a Kranát po 2, Havlík a Gregor po jednom. Rozhodoval Pukič (Juhoslávia). (sč)

Rozhodcovia priviedli na trávnik mužstvá v týchto zostavách:

KONTROLOVAŤ STRED POJA

△ SLOVAN: Vencel — Mutkovič, Horváth, Ján Zlocha, Hrivňák — Jozef Čapkovič, Cvetler, Ladislav Móder, Hrdlička, Jokl, Ján Čapkovič.

△ FC PORTO: Americo — Bernardo, Valdemar, Atraca, Sucena, Rolando, Pinto, Lisboa, Djalma, Pavao, Nobrega.

Joklov únik a strela do bočnej siete boli pre Slovan povzbudivým úvodom a neskôr Americo musel odvracať pred vlastnou šestnástkou. Slovan hneď na začiatku voľil prudký nápor. V nápore bolo však viac prudkosti ako presnosti. Navyše Portugalci nepraktizovali jedno z predvídaných rozostavení, ale ako celok veľmi pružne reagovali na počínanie Slovana a to kompaktné v obrane a elastický vo vlastných protiútokoch s úmyslom predovšetkým

a tam podväzovať iniciatívu Slovana. Aj tak FC P musel predovšetkým čeliť ofenzíve domácich, vyjadrenej Joklovými a Zlochovými strelami a sériou rohových kopov. A ovocie tohto úsilia dozrelo v 26. minúte, keď prudká strela Jána Čapkoviča tečovaná Bernardom padla pod žrd pokojne sa prizerajúceho Americo. Gól prakticky z beznádejnej pozície bol dielom príkladne bojovného odhodlania. Odpoveďou Porta bolo niekoľko nepríjemne presných kombinácií na jeden dotyk, ale neskôr bol zásluhou Jokla a Módera opäť v plnej permanencii Americo. V závere polčasu rozhodca častejšie reagoval na tvrdšiu hru, ktorá stratila na ucelenosti.

(Pokračovanie na 6. str.)

Dramatický futbal anglického formátu — písali noviny.

a potom po faule na Zlochu bezpečne premenil v 88. minúte penaltu Jokl. Slovan – Porto 4:0! Portugalský komentátor, ktorý od začiatku pútal pozornosť impulzívnym prejavom, v poslednej desaťminútovke doslova bedákal... **„Takýmto výkonom by Slovan bol schopný vyhrať aj celý Pohár víťazov pohárov,“** s rešpektom konštatoval José Pedroto.

SPOMIENKY PO ROKOCH

JÁN ČAPKOVIČ, vtedy útočník Slovana

„Porto bolo veľmi kvalitným súperom. Tréner Mišo Vičan nás ubezpečoval, že my sme lepší. Na každom poste, hovoril nám. Hrali sme fakt veľmi dobre a mám pocit, že Porto nám aj štýlovo vyhovovalo. Už prvý zápas bol vyrovnaný, doma sme ich jasne predčili.“

IVAN HRDLIČKA, vtedy stredopoliar Slovana

„Naša hra bola perfektná a víťazstvo 4:0 zaslúžené.“

ALEXANDER HORVÁTH, vtedy obranca a kapitán Slovana

„Chlapci, verím vám. Dajte zo seba všetko, aby sme si neurobili hanbu – povedal nám tréner Vičan pred domácou odvetou s Portom. Pustili sme sa do nich od začiatku. Nakoniec sme im dali štyri góly. A to bola veľká vec.“

JOZEF ČAPKOVIČ, vtedy stredopoliar Slovana

„Vyškolili sme ich ako učňov. Ja som sa v 85. minúte už chystal dolu z ihriska, ťahal ma sval. Mal som problémy s trieslami, tie som mal už vtedy. Bol som asi 35 metrov od brány, keď mi nejaký Kubo prihral. Ani som tú loptu nechcel, ťahá ma sval, striedam. Tak som sa do tej lopty od jedu oprel a kopol som ju čo najďalej k bráne Porta. Netrafil som do vinkľa? Povedal som si, že teraz už ozaj môžem striedať.“

PETER MUTKOVIČ, vtedy obranca Slovana

„V 2. polčase som išiel do jednej z lôpt hlavou pomerne nízko a doplatil som na to, lebo hráč Porta zas išiel s kopačkou vysoko. Trafil ma a roztrhol mi celé obočie. Ešte stále to tam cítim. Dost' to krvácalo. Počas zápasu mi na to dali len náplast' a dohral som. Po zápase sme išli na polikliniku. Stretávali sme ľudí, ktorí boli po našom jasnom víťazstve nadšení a tešili sa, takže ma to až tak nebolelo.“

BOHUMIL BIZOŇ, vtedy útočník Slovana

„V odvetnom zápase som proti Portu od začiatku nehral. Pozeralo sa však na to dobre. Ubehali sme ich a prevýšili sme ich aj po fyzickej stránke. Víťazstvo 4:0 bolo vysoké, ale zaslúžené.“

Keď prišla výprava Slovana do Porta, funkcionári si pri pohľade na vlajku ČH Bratislava povzdychli – bodaj by sa nám podarilo to, čo „čéhačke.“ Aj sa tak stalo. ČH postúpila cez Porto po výsledkoch 2:0 a 2:1, v gólovom sumáre vyhrala 4:1. Tak ako Slovan...

Tréner Porta José Pedroto na zápas v Československu nespomínal v dobrom. Výsledok 0:4 z Tehelného poľa mátal. O pár rokov sa stal trénerom reprezentácie

Tréner José Pedroto asi zápasy v Československu neobluboval. Zažil dva so sumárnym skóre 0:9.

Portugalska. V kvalifikácii na ME 1976 sa s ňou stretol v skupine s reprezentáciou ČSSR. Návšteva Československa pre Pedrota opäť nedopadla dobre. V Prahe prehralo Portugalsko s ČSSR ešte horšie ako v Bratislave – po výsledku 0:5.

Legenda na Malte

Ako dopadli zápasy 2. kola inde? Škótsky Dunfermline sa vytráпил s gréckym Olympiakosom Pireus. Doma ho uštvál v 2. polčase, v ktorom dal štyri góly. Rovnaký počet mohol dať už v prvom, ale brankár Olympiakosu Dimitris Xarhakos doslova čaroval.

Odveta sa hrala 27. novembra 1968 a Dunfermline v nej bolo zrelé aj na poltucet gólov. Prvý gól dal Stoligas zvnútra šestnástky tvrdou strelou pravačkou v 9. minúte. V 26. minúte pridal druhý po štandardke hlavičkou Botinos a tretí v 32. minúte Vasiliou. Po polhodine hry Škóti takmer stratili to, čo si doma vydobyli.

Holandský ADO Den Haag nestačil na západonemecký 1. FC Kolín. Už v domácom prostredí odolával útokom dynamického súpera, aby nakoniec prehral po góle Jendrosseka v 87. minúte. V odvete najprv dvakrát skóroval Johannes Löhr, s 27 gólmi najlepší strelec Bundesligy v sezóne 1967/ 1968, tretí gól pridal Blusch..

Maltská Sliema Wanderers už svoj tieň v 2. kole neprekročila. Už v prvom zápase v Dánsku prehrala s tímom Freja Randers rozdielom dvoch tried 0:6 a doma 0:2. Pre stovku dánskych fanúšikov, ktorí v novembri 1968 docestovali na Maltu skôr za príjemnejšou klímou ako za futbalom, sa najatraktívnejšia vec udiala pred zápasom. Doslovne. Predzápas duelu PVP obstaralo stretnutie St. Michael's Training College a Paola Technical School, ktoré skončilo remízou 2:2. Za St. Michael nastúpil aj 54 - ročný Stanley Matthews, anglická legenda svetového futbalu. Dáni nevedeli pochopiť, že pri výjazde na Maltu nakoniec stretnú také veľké meno, takže minúty po predzápase sa zmenili na veľkú autogramiádu Stanleyho Matthews.

V severskom derby nórske Lyn Oslo nečakane vyradilo vtedy už 11 - násobného švédskeho majstra IFK Norrköping, keď ho doma zdolalo 2:0 a v odvete napriek gólu inkasovanému už v 1. minúte dokázalo prehrať len o gól 2:3.

Tvrde boli zápasy medzi Dinamom Bukurešť a West Bromwichom. Prvý sa hral 13. novembra 1968 na Štadióne 23. augusta v Bukurešti. Pred 35 000 divákmi skóroval ako prvý Florea Dumitrache, ale už o päť minút vyrovnal Asa Hartford. Neodpustil si pritom provokačné gestá smerom k temperamentnému publiku

Najlepší strelec Bundesligy Johannes Löhr z 1. FC Kolín dal holandskému ADO Den Haag dva góly.

a smerom k Angličanom na oplátku leteli fľaše. Zasahovať musela polícia a víťaz anglického Pohára FA bol rád, že sa z Bukurešti dostal so zdravou kožou. Odveta však bola jasne v jeho rézii. Skóre zápasu otvoril po polhodine Lovett, tesne pred koncom 1. polčasu skóroval Brown a dva góly v 2. polčase len dotvorili skvelé vystúpenie WBA.

Vyžrebovaný Turín

Žreb štvrtfinálových dvojíc európskych pohárov sa uskutočnil 3. decembra 1968 v Ženeve. V Slovan si pri žrebe PVP povzdychli, hoci až tak sa vyberať nedalo. K dispozícii boli FC Barcelona a AC Turín, ktoré postúpili bez boja, západonemecký 1. FC Kolín, škótsky Dunfermline Athletic, dánsky Freja Randers, nórske Lyn Oslo a anglický West Bromwich. **„Ani jeden zo súperov, aj keď ide o kvalitné celky, nie je neporaziteľný,“** uviedli v Športe.

Slovanisti dostali AC Turín. **„Ešte som ho nikdy nevidel hrať, poznám však taliansky futbal ako taký. Ešte keď som bol trénerom trenčianskej Jednoty, hrali sme vo finále Stredoeurópskeho pohára proti Fiorentine. Aby som pravdu povedal, nie som veľmi nadšený. Aj pri žrebovaní treba mať šťastie. Turín je silný súper, urobíme však všetko, aby sme obstáli dobre,“** povedal Michal Vičan.

Tajomník FO Slovan Július Pukalovič dodal: **„Naším zbožným želaním bolo dostať Freju Randers alebo Lyn Oslo, aby sme sa dostali medzi semifinalistov. Ale ak chlapci podajú taký výkon ako proti Portu, vyradíme aj Turín. Pravda, skorý termín dáva dve otázky – ako bude rozohrané mužstvo a aké bude počasie? Budeme sa snažiť s Talianmi vyjednať ten najneskorší možný termín, ktorým je 20. marec. V takom prípade budeme mať za sebou už dve jarné kolá. Prvý zápas v Turíne má pre nás dve výhody – prvá vyplýva z toho, že s neznámym súperom je lepšie hrať najskôr na jeho pôde, druhá z priaznivých klimatických podmienok v Taliansku.“**

Po vyžrebovaní štvrtfinálových párov britské stávkové kancelárie vypísali kurzy na favoritov. Papierovým víťazom EPM sa mal stať Celtic Glasgow, v PVP bola favorizovaná Barcelona pred West Bromwichom a práve súperom Slovana z Talianska, turínskym AC.

Pred belasými teda stála veľká výzva. Kým sa však k nej dostali, museli ešte zabojovať na inom fronte. V poslednom jesennom kole – trinástom – doma Slovan len remizoval s Pardubicami (1:1), keď Jokl vyrovnával v 85. minúte. Po jeseni bol v lige na 3. mieste. Na konte mal 15 bodov, rovnako ako v poradí druhá Dukla Praha, ktorá mala lepšie skóre. Lídrom bol stále trnavský Spartak, ktorý mal 19 bodov a štvorbodový náskok, čo bolo pri dvojbodovom systéme dosť.